

DIREKTĪVAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA (ES) 2016/97

(2016. gada 20. janvāris)

par apdrošināšanas izplatīšanu (pārstrādāta redakcija)

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 53. panta 1. punktu un 62. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

- (1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/92/EK ⁽³⁾ ir jāizdara vairāki grozījumi. Skaidrības labad minētā direktīva būtu jāpārstrādā.
- (2) Tā kā šis pārstrādāšanas galvenais mērķis un priekšmets ir saskaņot valstu noteikumus apdrošināšanas un pārpadrošināšanas izplatīšanā un tā kā minētās darbības tiek veiktas visā Savienībā, šī jaunā direktīva būtu jābalsta uz Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 53. panta 1. punktu un 62. pantu. Direktīvas forma ir piemērota, lai īstenošanas noteikumus šīs direktīvas darbības jomās vajadzības gadījumā varētu pielāgot jebkādam konkrētā tirgus īpatnībām un katras dalībvalsts tiesību sistēmai. Šīs direktīvas mērķim vajadzētu būt arī saskaņot valstu noteikumus par piekļuvi apdrošināšanas un pārpadrošināšanas izplatīšanas darbībām.
- (3) Tomēr šīs direktīvas mērķis ir minimāla saskaņošana, un tāpēc tai nebūtu jāliedz dalībvalstīm saglabāt vai ieviest stingrākus noteikumus, lai aizsargātu klientus, ar noteikumu, ka šādi noteikumi atbilst Savienības tiesību aktiem, tostarp šai direktīvai.
- (4) Apdrošināšanas un pārpadrošināšanas starpniekiem ir izšķiroša loma apdrošināšanas un pārpadrošināšanas pakalpojumu izplatīšanā Savienībā.
- (5) Apdrošināšanas pakalpojumus var izplatīt dažādas personas vai iestādes, piemēram, aģenti, brokeri un apdrošināšanas pakalpojumu sniedzēji bankās, apdrošināšanas sabiedrības, ceļojumu aģentūras un automobiļu nomas uzņēmumi. Vienlīdzīga attieksme pret operatoriem, kā arī klientu aizsardzība nosaka vajadzību šo direktīvu attiecināt uz visām minētajām personām un iestādēm.
- (6) Patērētājiem būtu jāsaņem vienāda līmeņa aizsardzība, neraugoties uz izplatīšanas kanālu atšķirībām. Lai nodrošinātu vienāda līmeņa aizsardzības piemērošanu un lai patērētāji varētu gūt labumu no salīdzināmiem standartiem, jo īpaši informācijas sniegšanas jomā, ir būtiski, lai starp izplatītājiem būtu vienlīdzīgi konkurences apstākļi.
- (7) Piemērojot Direktīvu 2002/92/EK, ir atklājies, ka vairāki noteikumi jāprecizē sīkāk, lai vienkāršotu apdrošināšanas izplatīšanas darbību veikšanu, un ka patērētāju aizsardzības labad minētās direktīvas darbības joma jāpaplašina, aptverot visu apdrošināšanas pakalpojumu tirdzniecību. Apdrošināšanas sabiedrības, kas nodarbojas ar apdrošināšanas pakalpojumu tiešu tirdzniecību, būtu jāiekļauj šīs direktīvas darbības jomā ar līdzīgu pamatojumu kā apdrošināšanas aģentiem un brokeriem.

⁽¹⁾ OV C 44, 15.2.2013., 95. lpp.⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2015. gada 24. novembra nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2015. gada 14. decembra lēmums.⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/92/EK (2002. gada 9. decembris) par apdrošināšanas starpniecību (OV L 9, 15.1.2003., 3. lpp.).

- (8) Lai garantētu vienādu aizsardzības līmeni neatkarīgi no veida, kā klienti iegādājas apdrošināšanas produktu – tieši no apdrošināšanas sabiedrības vai netieši no starpnieka –, šīs direktīvas darbības jomā jāietver ne tikai apdrošināšanas sabiedrības vai starpnieki, bet arī citi tirgus dalībnieki, kuri pārdod apdrošināšanas produktus kā papildu pakalpojumus, piemēram, ceļojumu aģentūras un automobiļu nomas uzņēmumi, ja vien tie neatbilst nosacījumiem par atbrīvojumu.
- (9) Starp valstu tiesību aktiem joprojām ir būtiskas atšķirības, kas iekšējā tirgū rada šķēršļus apdrošināšanas un pārastrošināšanas izplatīšanas darbības sākšanai un veikšanai. Iekšējais tirgus ir vēl vairāk jāstiprina un jāveicina īstens dzīvības un nedzīvības apdrošināšanas produktu un pakalpojumu iekšējais tirgus.
- (10) Pašreizējie un nesenie satricinājumi finanšu tirgos ir pierādījuši, ka ir svarīgi nodrošināt patērētāju efektīvu aizsardzību visās finanšu nozarēs. Tāpēc ir lietderīgi stiprināt klientu uzticēšanos un veidot vienotāku apdrošināšanas pakalpojumu izplatīšanas regulējumu, lai klientiem nodrošinātu atbilstošu aizsardzības līmeni visā Savienībā. Patērētāju aizsardzības līmenis būtu jāpaaugstina, salīdzinot ar Direktīvu 2002/92/EK, lai samazinātu nepieciešamību pēc atšķirīgām valstu normām. Ir būtiski ņemt vērā apdrošināšanas līgumu īpašās iezīmes salīdzinājumā ar ieguldījumu produktiem, ko reglamentē ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/65/ES⁽¹⁾. Tāpēc apdrošināšanas līgumu, tostarp apdrošināšanas ieguldījumu produktu izplatīšana būtu jāreglamentē ar šo direktīvu un jāsaņā ar Direktīvu 2014/65/ES. Būtu jāpaaugstina minimālie standarti attiecībā uz izplatīšanas noteikumiem, un attiecībā uz visiem apdrošināšanas ieguldījumu produktiem būtu jārada vienlīdzīgi konkurences apstākļi.
- (11) Šī direktīva būtu jāpiemēro personām, kuru darbība ir apdrošināšanas vai pārastrošināšanas izplatīšanas pakalpojumu sniegšana trešām personām.
- (12) Šī direktīva būtu jāpiemēro personām, kuras nodarbojas ar informācijas sniegšanu tīmekļa vietnē vai citos plašsaziņas līdzekļos par vienu vai vairākiem apdrošināšanas līgumiem atbilstīgi klienta atlasītiem kritērijiem vai kuras piedāvā apdrošināšanas produktu klasificēšanu vai atlaides no apdrošināšanas līguma cenas, ja klientam ir iespēja procesa beigās tieši vai netieši noslēgt apdrošināšanas līgumu. Šī direktīva nebūtu jāpiemēro tīmekļa vietnēm, kas tikai salīdzina tirgū pieejamos apdrošināšanas produktus un ko pārvalda valsts iestādes vai patērētāju asociācijas, kuru mērķis nav noslēgt līgumus.
- (13) Šī direktīva nebūtu jāpiemēro vienkāršām iepazīstināšanas darbībām, kas ietver datu un informācijas sniegšanu apdrošināšanas vai pārastrošināšanas starpniekiem vai uzņēmumiem par potenciālajiem apdrošinājuma ņēmējiem vai informācijas sniegšanu potenciālajiem apdrošinājuma ņēmējiem par apdrošināšanas vai pārastrošināšanas produktiem vai apdrošināšanas vai pārastrošināšanas starpnieku vai uzņēmumu.
- (14) Šī direktīva nebūtu jāpiemēro personām ar citu profesionālu darbību, piemēram, nodokļu speciālistiem, grāmatvežiem vai juristiem, kas konsultācijas par apdrošināšanas segumu sniedz pakārtoti minētās citas profesionālās darbības gaitā, ne arī vispārējas informācijas sniegšanai par apdrošināšanas produktiem, ja minētās darbības mērķis nav palīdzēt klientam noslēgt vai izpildīt apdrošināšanas vai pārastrošināšanas līgumu. Šī direktīva nebūtu jāpiemēro ne prasījumu profesionālai pārvaldībai apdrošināšanas vai pārastrošināšanas sabiedrību vārdā, ne zaudējumu novērtēšanai un ekspertu veiktiem apdrošināšanas atlīdzības prasījumu aprēķiniem.
- (15) Šī direktīva nebūtu jāpiemēro personām, kas apdrošināšanas izplatīšanu veic kā papilddarbību, ja prēmija nepārsniedz konkrētu summu un risku segums ir ierobežots. Ar šādu apdrošināšanu var papildināt precī vai pakalpojumu, tostarp saistībā ar tāda pakalpojuma neizmantošanas risku, kuru paredzēts izmantot noteiktā laikā, piemēram, braucieni ar vilcienu, sporta zāles abonementu vai teātra sezonas abonementu, un citus ar ceļošanu saistītus riskus, piemēram, brauciena atcelšanu vai bagāžas nozaudēšanu. Tomēr, lai nodrošinātu, ka pienācīgs patērētāja aizsardzības līmenis vienmēr tiek saistīts ar apdrošināšanas izplatīšanas darbību, apdrošināšanas sabiedrībai vai apdrošināšanas starpniekam, kas veic izplatīšanu ar tādu apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieka palīdzību, kuri ir atbrīvoti no šīs direktīvas prasībām, būtu jānodrošina noteiktu pamatprasību izpilde, piemēram, jāpaziņo tā identitāte un sūdzības iesniegšanas veids, un būtu jāņem vērā klienta prasības un vajadzības.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/65/ES (2014. gada 15. maijs) par finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Direktīvu 2002/92/EK un Direktīvu 2011/61/ES (OV L 173, 12.6.2014., 349. lpp.).

- (16) Šai direktīvai būtu jānodrošina, ka tiek piemērots vienāds patērētāju aizsardzības līmenis un ka visi patērētāji var izmantot salīdzināmus standartus. Šai direktīvai būtu jāveicina vienlīdzīgi konkurences apstākļi starp starpniekiem un visiem starpniekiem vienādi konkurences nosacījumi neatkarīgi no tā, vai tie ir saistīti ar kādu apdrošināšanas sabiedrību vai nav. Patērētājiem ir izdevīgi, lai apdrošināšanas produktus izplatītu pa dažādiem kanāliem un ar tādu starpnieku palīdzību, kas dažādos veidos sadarbojas ar apdrošināšanas sabiedrībām, ar noteikumu, ka tiem tiek prasīts piemērot līdzīgus patērētāju aizsardzības noteikumus. Dalībvalstīm, īstenojot šo direktīvu, šādi apsvērumi būtu jāņem vērā.
- (17) Šajā direktīvā būtu jāņem vērā tas, ka izplatīšanas kanāli ir atšķirīgi. Tajā būtu jāņem vērā, piemēram, tādu apdrošināšanas starpnieku iezīmes, kuriem ir līgumsaistības veikt apdrošināšanas izplatīšanas darījumdarbību tikai ar vienu vai vairākām apdrošināšanas sabiedrībām (piesaistītie apdrošināšanas starpnieki), kas pastāv dažu dalībvalstu tirgos, un būtu jānosaka atbilstīgi un samērīgi nosacījumi, kas piemērojami dažādiem izplatīšanas veidiem. Dalībvalstīm jo īpaši būt jāspēj noteikt, ka par apdrošināšanas, pārpadrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieka darbību atbildīgais apdrošināšanas vai pārpadrošināšanas izplatītājs nodrošina, ka minētais starpnieks atbilst reģistrācijas nosacījumiem, un reģistrē šo starpnieku.
- (18) Apdrošināšanas, pārpadrošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekiem, kuri ir fiziskas personas, vajadzētu būt reģistrētiem tās dalībvalsts kompetentajā iestādē, kurā ir to pastāvīgā dzīvesvieta. Attiecībā uz tām personām, kas ikdienā pārvietojas starp dzīvesvietas dalībvalsti un to dalībvalsti, kurā viņi veic izplatīšanas darbību, proti, to profesionālās darbības vietu, reģistrācijas dalībvalstij vajadzētu būt tai, kurā ir profesionālās darbības vieta. Tiem apdrošināšanas, pārpadrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekiem, kuri ir juridiskas personas, vajadzētu būt reģistrētiem tās dalībvalsts kompetentajā iestādē, kurā ir to juridiskā adrese vai to galvenais birojs, ja saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem tiem nav juridiskās adreses. Dalībvalstīm būtu jāspēj ļaut citām iestādēm sadarboties ar kompetentajām iestādēm apdrošināšanas starpnieku reģistrācijas un viņu darbības reglamentēšanas jomā. Apdrošināšanas, pārpadrošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieki būtu jāreģistrē ar noteikumu, ka tie atbilst stingrām profesionālām prasībām attiecībā uz to kompetenci, nevainojamu reputāciju, profesionālās civiltiesiskās atbildības apdrošināšanas segumu un finansiālo stāvokli. Starpniekiem, kas jau ir reģistrēti dalībvalstī, nebūtu jāprasa vēlreiz reģistrēties saskaņā ar šo direktīvu.
- (19) Apdrošināšanas starpnieku nespēja brīvi veikt darbību visā Savienībā traucē iekšējā apdrošināšanas tirgus pareizai darbībai. Šī direktīva ir svarīgs pasākums, lai palielinātu patērētāju aizsardzības un tirgus integrāciju līmeni.
- (20) Apdrošināšanas, pārpadrošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekiem būtu jāspēj izmantot LESD paredzēto uzņēmējdarbības veikšanas brīvību un pakalpojumu sniegšanas brīvību. Attiecīgi reģistrācijai to piederības dalībvalstī būtu jānodod iespēja apdrošināšanas, pārpadrošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekiem veikt darbību citās dalībvalstīs saskaņā ar uzņēmējdarbības veikšanas brīvības un pakalpojumu sniegšanas brīvības principiem, ar noteikumu, ka starp kompetentajām iestādēm ir ievērotas atbilstīgas paziņošanas procedūras.
- (21) Lai nodrošinātu augstu pakalpojumu kvalitātes un patērētāju aizsardzības līmeni, piederības dalībvalstij un uzņēmējai dalībvalstij būtu cieši jāsadarbojas šajā direktīvā noteikto pienākumu izpildē. Ja saskaņā ar pakalpojumu sniegšanas brīvību apdrošināšanas, pārpadrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieki veic darījumdarbību dažādās dalībvalstīs, piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei vajadzētu būt atbildīgai par šajā direktīvā noteikto pienākumu ievērošanu attiecībā uz visu darījumdarbību iekšējā tirgū. Ja uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde uzzina par tās teritorijā notikušiem pienākumu ievērošanas pārkāpumiem, tai būtu jāinformē piederības dalībvalsts kompetentā iestāde, kurai tad vajadzētu būt atbildīgai par pienācīgu pasākumu īstenošanu. Šādi gadījumi jo īpaši ietver nevainojamas reputācijas, profesionālo zināšanu un kompetences prasību noteikumu pārkāpumus vai darījumdarbības veikšanas noteikumu pārkāpumus. Turklāt uzņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei vajadzētu būt tiesībām iejaukties, ja piederības dalībvalsts neīsteno piemērotus pasākumus vai ja īstenotie pasākumi nav pietiekami.
- (22) Ja citā dalībvalstī ir izveidota filiāle vai pastāvīga klātbūtne, ir atbilstīgi, ka pienākumu izpildes atbildība tiek dalīta starp piederības dalībvalsti un uzņēmēju dalībvalsti. Ja par tādu pienākumu izpildes ievērošanu, kuri skar darījumdarbību kopumā un kuri ir, piemēram, noteikumi par profesionālām prasībām, vajadzētu būt atbildīgai

piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei saskaņā ar tādu pašu režīmu kā pakalpojumu sniegšanas gadījumā, uzņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei vajadzētu būt atbildīgai par informācijas sniegšanas un darījumdarbības veikšanas noteikumu īstenošanu attiecībā uz tās teritorijā sniegtajiem pakalpojumiem. Tomēr, ja uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde uzzina par tādu pienākumu izpildes pārkāpumiem tās teritorijā, par kuriem šajā direktīvā tai nav paredzēta atbildība, tai būtu jāinformē piederības dalībvalsts kompetentā iestāde, kurai tad vajadzētu būt pienākumam veikt piemērotus pasākumus. Šādi gadījumi jo īpaši ietver nevainojamas reputācijas, profesionālo zināšanu un kompetences prasību noteikumu pārkāpumus. Turklāt uzņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei vajadzētu būt tiesībām iejaukties, ja piederības dalībvalsts neīsteno piemērotus pasākumus vai ja īstenotie pasākumi nav pietiekami.

- (23) Dalībvalstu kompetento iestāžu rīcībā vajadzētu būt visiem līdzekļiem, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu apdrošināšanas, pārāpdrošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku netraucētu darījumdarbību visā Savienībā neatkarīgi no tā, vai tie izmanto brīvību veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību. Lai nodrošinātu uzraudzības efektivitāti, visām kompetento iestāžu veiktajām darbībām vajadzētu būt samērīgām ar konkrētā izplatītāja darījumdarbībai piemērotā riska veidu, pakāpi un sarežģītību neatkarīgi no tā, cik attiecīgais izplatītājs ir nozīmīgs tirgus vispārējai finanšu stabilitātei.
- (24) Dalībvalstīm būtu jāizveido vienots informācijas punkts, kas nodrošinātu piekļuvi to apdrošināšanas, pārāpdrošināšanas un starpnieku reģistriem. Minētajam vienotajam informācijas punktam arī būtu jāsniedz hipersaite uz katru attiecīgo kompetento iestādi katrā dalībvalstī. Lai uzlabotu pārredzamību un veicinātu pārrobežu tirdzniecību, Eiropas Apdrošināšanas un aroda pensiju iestādei ("EAAPI"), kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1094/2010 ⁽¹⁾, būtu jāizveido, jāpublicē un pastāvīgi jāatjaunina vienota elektroniska datubāze, kurā iekļauti reģistri ar visiem apdrošināšanas, pārāpdrošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekiem, kas paziņojuši par nodomu izmantot brīvību veikt uzņēmējdarbību vai sniegt pakalpojumus. Lai EAAPI to varētu bez kavešanas izdarīt, dalībvalstīm būtu tai jāsniedz attiecīgā informācija. Datubāzei būtu jāsniedz hipersaite uz katru attiecīgo kompetento iestādi katrā dalībvalstī. Katrai kompetentajai iestādei katrā dalībvalstī savā tīmekļa vietnē būtu jāsniedz hipersaite uz datubāzi.
- (25) Pret jebkuru tādu pastāvīgu starpnieka klātbūtni citā dalībvalstī, kas līdzvērtīga filiālei, būtu jāizturas kā pret filiāli, ja vien starpnieks likumīgi neizveido klātbūtni ar citu juridisku formu. Atkarībā no papildu apstākļiem tas varētu būt arī pat tādā gadījumā, kad minētā klātbūtnē oficiāli nav noformēta kā filiāle, bet to veido birojs, ko vada paša starpnieka personāls vai neatkarīga persona, kam piešķirtas pastāvīgas pilnvaras rīkoties starpnieka vārdā.
- (26) Būtu skaidri jānosaka piederības dalībvalsts un uzņēmējas dalībvalsts attiecīgās tiesības un pienākumi, veicot to apdrošināšanas, pārāpdrošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku uzraudzību, kuri reģistrēti šajās dalībvalstīs vai kuri to teritorijā veic apdrošināšanas vai pārāpdrošināšanas izplatīšanas darbību, izmantojot tiesības brīvi veikt uzņēmējdarbību vai brīvību sniegt pakalpojumus.
- (27) Lai atrisinātu situācijas, kad apdrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieks veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī tikai nolūkā izvairīties no noteikumu ievērošanas citā dalībvalstī, kas ir vieta, kur tas savu darbību veic pilnībā vai galvenokārt, atbilstīgs risinājums var būt iespēja uzņēmējai dalībvalstij veikt piesardzības pasākumus, ja darbība nopietni apdraud uzņēmējas dalībvalsts apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas tirgus pareizu darbību, un šajā direktīvā tāda iespēja nebūtu jāliedz. Tomēr minētajiem pasākumiem nevajadzētu būt par šķērslī brīvībai sniegt pakalpojumus un brīvībai veikt uzņēmējdarbību, ne arī barjerai uzsākt veikt pārrobežu darbību.
- (28) Ir svarīgi garantēt to, ka apdrošināšanas, pārāpdrošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku un apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas sabiedrību darbinieku, kas iesaistīti apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas polišu pārdošanā to sagatavošanas gaitā, pārdošanas laikā un pēc tās, profesionalisms un kompetence ir augstā

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1094/2010 (2010. gada 24. novembris), ar ko izveido Eiropas Uzraudzības iestādi (Eiropas Apdrošināšanas un aroda pensiju iestādi), groza Lēmumu Nr. 716/2009/EK un atceļ Komisijas Lēmumu 2009/79/EK (OV L 331, 15.12.2010., 48. lpp.).

līmenī. Tāpēc starpnieku un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku un apdrošināšanas un pārapsdrošināšanas sabiedrību darbinieku profesionālajām zināšanām jāatbilst minēto darbību sarežģītības līmenim. Būtu jānosaka prasība apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekiem zināt savās izplatītajās polisēs ietvertos noteikumus un attiecīgā gadījumā noteikumus par prasījumu un sūdzību izskatīšanu.

- (29) Būtu jānodrošina nepārtraukta apmācība un attīstība. Šāda apmācība un attīstība varētu aptvert dažādu veidu pielāgotas mācīšanās iespējas, tostarp kursus, e-mācības un darbaudzināšanu. Dalībvalstīm būtu jāreglamentē jautājumi par nepieciešamo apliecinājumu vai citu atbilstošu pierādījumu, piemēram, reģistra izraksta vai eksāmena sekmīgas nokārtošanas gadījumā, formu un būtību.
- (30) Ar godprātību saistītās prasības veicina drošumu un uzticamību apdrošināšanas nozarē un mērķi nodrošināt pienācīgu aizsardzību apdrošinājuma ņēmējiem. Minētās prasības ietver sodāmības reģistra vai cita līdzīga valsts reģistra izziņu par nesodāmību attiecībā uz tādiem konkrētiem noziedzīgiem nodarījumiem kā noziedzīgi nodarījumi finanšu pakalpojumu tiesību aktu jomā, noziedzīgi nodarījumi, kas saistīti ar negodīgumu, krāpšana vai finanšu noziegums un citi uzņēmējdarbības, bankrota vai maksātnespējas tiesību aktu pārkāpumi.
- (31) Ir vienlīdz svarīgi, lai apdrošināšanas, pārapsdrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieka vadības struktūrā esošajām attiecīgajām personām, kas iesaistītas apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas produktu izplatīšanā, kā arī apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas izplatīšanā tieši iesaistītā apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas izplatītāja attiecīgajiem darbiniekiem būtu atbilstošs zināšanu un kompetences līmenis attiecībā uz izplatīšanas darbību. Zināšanu līmeņa un kompetences atbilstība būtu jānodrošina, piemērojot minētajām personām prasības par īpašām zināšanām un profesionālās prasības.
- (32) Vadītāji vai darbinieki, kuri nav tieši iesaistīti apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas produktu izplatīšanā, dalībvalstīm nebūtu jāuzskata par attiecīgajām personām. Apdrošināšanas un pārapsdrošināšanas starpnieku un sabiedrību gadījumā visiem darbiniekiem, kas ir tieši iesaistīti izplatīšanas darbībā, vajadzētu būt atbilstošam zināšanu un kompetences līmenim, izņemot, piemēram, tos darbiniekus, kuri veic tikai administratīvus uzdevumus. Apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku gadījumā par attiecīgajiem darbiniekiem būtu jāuzskata vismaz tās personas, kas ir atbildīgas par apdrošināšanas kā papildpakalpojuma izplatīšanu, un viņām vajadzētu būt atbilstošam zināšanu un kompetences līmenim. Ja apdrošināšanas un pārapsdrošināšanas izplatītājs ir juridiska persona, vadības struktūrā esošajām personām, kas atbild par polišu izpildi un ar apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas produktu izplatīšanu saistītām procedūrām, arī būtu jāievēro prasības par atbilstošām zināšanām un kompetenci. Šādā mērā personai, kas atbild par apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas izplatīšanas darbību apdrošināšanas, pārapsdrošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniecības uzņēmumā, būtu vienmēr jāievēro prasības par zināšanām un kompetenci.
- (33) To apdrošināšanas starpnieku un apdrošināšanas sabiedrību gadījumā, kas konsultē privātos klientus par apdrošināšanas ieguldījumu produktiem vai tos šiem klientiem pārdod, dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka tiem ir atbilstošs zināšanu līmenis un kompetence par piedāvātajiem produktiem. Šādas zināšanas un kompetence ir īpaši svarīgas, ņemot vērā apdrošināšanas ieguldījumu produktu struktūras pieaugošo sarežģītību un nepārtrauktās inovācijas. Apdrošināšanas ieguldījumu produkta iegāde ir saistīta ar risku, un ieguldītajiem būtu jāspēj paļauties uz informāciju un sniegt novērtējumu kvalitāti. Turklāt būtu jānodarbiniekiem pietiekams laiks un resursi, lai viņi varētu klientiem sniegt visu būtisko informāciju par piedāvātajiem produktiem.
- (34) Koordinējot valstu tiesību aktus par profesionālām prasībām un reģistrāciju attiecībā uz personām, kas sāk un veic apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas izplatīšanas darbību, var veicināt gan finanšu pakalpojumu iekšējā tirgus izveidi, gan patērētāju aizsardzības uzlabošanu šajā jomā.
- (35) Lai paplašinātu pārrobežu tirdzniecību, būtu jāievieš principi, ar ko regulē starpnieku zināšanu un kompetences savstarpēju atzīšanu.
- (36) Neraugoties uz pastāvošajām apdrošinātāju un starpnieku "vienoto pasu" sistēmām, Savienības apdrošināšanas tirgus vēl joprojām ir ļoti sadrumstalots. Lai veicinātu pārrobežu darījumdarbības un gādātu par labāku pārredzamību klientiem, dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka tiek publicēti to teritorijā piemērojami vispārējā labuma noteikumi, un sabiedrībai vajadzētu būt pieejamam vienotam elektroniskam reģistram un informācijai par visu dalībvalstu vispārējā labuma noteikumiem, kas piemērojami apdrošināšanas un pārapsdrošināšanas izplatīšanai.
- (37) Sadarbība un informācijas apmaiņa starp kompetentajām iestādēm ir būtiska, lai aizsargātu klientus un nodrošinātu apdrošināšanas un pārapsdrošināšanas darījumdarbības stabilitāti iekšējā tirgū. Būtu jo īpaši jāveicina informācijas apmaiņa gan reģistrācijas procesā, gan pastāvīgi, atsaucoties uz informāciju par to personu nevainojamo reputāciju

un profesionālo kompetenci un zināšanās, kuras ir atbildīgas par apdrošināšanas vai pārapirošināšanas izplatītāja darbības veikšanu.

- (38) Dalībvalstīs ir vajadzīgas atbilstīgas un efektīvas ārpustiesas sūdzību un prasību procedūras, lai izšķirtu strīdus starp apdrošināšanas izplatītājiem un klientiem, attiecīgā gadījumā izmantojot pastāvošās procedūras. Minētajām procedūrām vajadzētu būt pieejamām, lai risinātu strīdus saistībā ar šajā direktīvā noteiktajām tiesībām un pienākumiem. Šādu ārpustiesas sūdzību un pārsūdzību procedūru mērķim vajadzētu būt panākt, lai ātrāk un ar mazākām izmaksām tiktu izšķirti strīdi starp apdrošināšanas izplatītājiem un klientiem.
- (39) Paplašinoties to darbību tvērumam, kuras vienlaikus veic daudzi apdrošināšanas starpnieki un uzņēmumi, ir palielinājusies interešu konfliktu iespējamība starp šīm dažādajām darbībām un klientu interesēm. Tādēļ jāparedz noteikumi, ar ko nodrošina, ka šādiem interešu konfliktiem nav nelabvēlīgas ietekmes uz klientu interesēm.
- (40) Klientiem būtu jau iepriekš jāsniedz precīza informācija par apdrošināšanas produktus pārdodošo personu statusu un par to saņemtā atalgojuma veidu. Šāda informācija klientam būtu jāsniedz pirms līguma noslēgšanas. Tās uzdevums ir atspoguļot attiecības starp apdrošināšanas sabiedrību un starpnieku, ja tādas ir, kā arī starpnieka atalgojuma veidu.
- (41) Lai sniegtu klientam informāciju par piedāvātajiem apdrošināšanas izplatīšanas pakalpojumiem neatkarīgi no tā, vai klients veic pirkumu ar starpnieka palīdzību vai tieši no apdrošināšanas sabiedrības, un lai novērstu konkurences traucējumus, mudinot apdrošināšanas sabiedrības pārdot pakalpojumus klientiem tieši, nevis caur starpniekiem nolūkā izvairīties no informēšanas prasību pildīšanas, būtu arī jāpieprasa, lai apdrošināšanas sabiedrības informē klientus par atalgojuma veidu, ko to darbinieki saņem par apdrošināšanas produktu pārdošanu.
- (42) Apdrošināšanas starpniekiem un apdrošināšanas sabiedrībām, izplatot apdrošināšanas ieguldījumu produktus, jāievēro vienotas prasības, kas noteiktas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 1286/2014⁽¹⁾. Papildus informācijai, kas jāsniedz pamatinformācijas dokumenta veidā, apdrošināšanas ieguldījumu produktu izplatītājiem būtu jāsniedz papildu informācija, detalizēti norādot visas izplatīšanas izmaksas, kas nav jau iekļautas pamatinformācijas dokumentā minētajās izmaksās, lai klients varētu izprast minēto izmaksu kopsummas kumulatīvo ietekmi uz ieguldījumu atdevi. Tādēļ šajā direktīvā būtu jāparedz noteikumi par informāciju, kas jāsniedz par tāda izplatīšanas pakalpojuma izmaksām, kas saistīts ar attiecīgajiem apdrošināšanas ieguldījumu produktiem.
- (43) Tā kā šīs direktīvas mērķis ir uzlabot patērētāju aizsardzību, daži tās noteikumi, jo īpaši tie, kas reglamentē apdrošināšanas starpnieku vai citu apdrošināšanas produktu pārdevēju darījumdarbības veikšanas noteikumus, piemērojami tikai attiecībās starp uzņēmumu un patērētāju.
- (44) Lai novērstu maldinošas pārdošanas gadījumus, apdrošināšanas produktu pārdošana vienmēr būtu jāveic kopā ar prasību un vajadzību pārbaudi, pamatojoties uz informāciju, kas saņemta no klienta. Visiem apdrošināšanas produktiem, kurus piedāvā klientam, vienmēr būtu jāatbilst klienta prasībām un vajadzībām, un informācija būtu jāsniedz saprotamā veidā, lai klients varētu pieņemt uz informāciju pamatotu lēmumu.
- (45) Ja konsultācija tiek sniegta pirms apdrošināšanas produkta pārdošanas, papildus pienākumam konkretizēt klientu prasības un vajadzības būtu jāsniedz arī individualizēts ieteikums klientam, skaidrojot, kāpēc konkrēts produkts vislabāk atbilst klienta apdrošināšanas prasībām un vajadzībām.
- (46) Dalībvalstīm būtu jāpieprasa, lai apdrošināšanas izplatītāju atalgojuma politika, ko tie īsteno attiecībā uz saviem darbiniekiem vai pārstāvjiem, nemazinātu to spēju rīkoties atbilstīgi klientu interesēm vai nekavētu viņus sniegt ieteikumus tādā veidā, kas ir godīgs, skaidrs un nav maldinošs. Uz pārdošanas mērķiem balstītam atalgojumam nevajadzētu būt stimulam kāda konkrēta produkta ieteikšanai klientam.
- (47) Klientam ir būtiski zināt, vai viņam ir darišana ar starpnieku, kas sniedz konsultāciju, pamatojoties uz godīgu un individuālu analīzi. Lai novērtētu, vai starpnieka piedāvāto līgumu un pakalpojumu sniedzēju skaits ir pietiekami liels, lai veiktu godīgu un individuālu analīzi, pienācīgi būtu jāapsver arī klienta vajadzības, pakalpojumu sniedzēju skaits tirgū, minēto pakalpojumu sniedzēju tirgus daļa, atbilstīgu apdrošināšanas produktu skaits, kuri pieejami no

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1286/2014 (2014. gada 26. novembris) par komplektētu privāto ieguldījumu un apdrošināšanas ieguldījumu produktu (PRIIP) pamatinformācijas dokumentiem (OV L 352, 9.12.2014., 1. lpp.).

katra pakalpojumu sniedzēja, un minēto produktu īpatnības. Šai direktīvai nebūtu jāliedz dalībvalstīm noteikt, ka apdrošināšanas starpnieks, kas vēlas sniegt konsultācijas par apdrošināšanas līgumu, pamatojoties uz godīgu un individuālu analīzi, sniedz šādas konsultācijas par visiem apdrošināšanas līgumiem, kurus šāds apdrošināšanas starpnieks izplata.

- (48) Pirms līguma noslēgšanas, tostarp arī gadījumā, kad pārdošana notiek bez konsultēšanās, klientam būtu jāsniedz attiecīga informācija par apdrošināšanas produktu, lai klients spētu pieņemt uz informāciju pamatotu lēmumu. Apdrošināšanas produkta informācijas dokumentā būtu jāsniedz standartizēta informācija par nedzīvības apdrošināšanas produktiem. Tas būtu jāsaņem attiecīgajai apdrošināšanas sabiedrībai vai – attiecīgajā dalībvalstī – apdrošināšanas starpniekam, kas izstrādā apdrošināšanas produktu. Apdrošināšanas starpniekam būtu jāizskaidro klientam tā pārdodamo produktu pamatziņas, un tāpēc darbiniekiem būtu jāpiešķir pietiekami resursi un laiks, lai to izdarītu.
- (49) Grupu apdrošināšanas gadījumā par klientu būtu jāuzskata dalībnieku grupas pārstāvis, kas noslēdz apdrošināšanas līgumu dalībnieku grupas vārdā, ja atsevišķs grupas dalībnieks nevar pieņemt individuālu lēmumu iesaistīties, piemēram, obligātā aroda pensiju shēmā. Grupas pārstāvim tūlīt pēc dalībnieka iesaistīšanās grupas apdrošināšanā attiecīgā gadījumā būtu jāsniedz apdrošināšanas produkta informācijas dokumenti un izplatītāja darījumdarbības veikšanas informācija.
- (50) Būtu jāparedz vienoti noteikumi, lai nodrošinātu iespēju klientam izvēlēties informācijas nesēju, kurā sniedz informāciju, dodot iespēju izmantot elektroniskos sakarus, ja tas ir lietderīgi, ņemot vērā darījuma apstākļus. Tomēr būtu jānodrošina klientam iespēja saņemt šo informāciju uz papīra. Lai nodrošinātu klientiem piekļuvi informācijai, visai informācijai, kas nepieciešama pirms līguma noslēgšanas, vajadzētu būt pieejamai bez maksas.
- (51) Nav tik liela vajadzība pieprasīt atklāt šādu informāciju, ja klients interesējas par pārāpdrošināšanas vai apdrošināšanas segumu attiecībā uz komercriskiem un rūpnieciskajiem riskiem vai to dara tikai nolūkā izplatīt apdrošināšanas ieguldījumu produktus, ja klients ir profesionāls klients, kā definēts Direktīvā 2014/65/ES.
- (52) Šajā direktīvā jānorāda obligāti apdrošināšanas izplatītāju pienākumi attiecībā uz informācijas sniegšanu klientiem. Dalībvalstij būtu jāspēj paturēt spēkā vai pieņemt stingrākus noteikumus informācijas sniegšanas jomā, kurus var piemērot apdrošināšanas izplatītājiem neatkarīgi no to piederības dalībvalsts noteikumiem, ja šādi izplatītāji veic apdrošināšanas izplatīšanas darbības minētās valsts teritorijā, ar noteikumu, ka minētie stingrākie noteikumi ir saskaņā ar Savienības tiesībām, tostarp Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/31/EK⁽¹⁾. Dalībvalstij, kas ierosina piemērot un piemēro noteikumus, kuri papildus šīs direktīvas noteikumiem reglamentē apdrošināšanas izplatītāju darbību un apdrošināšanas produktu pārdošanu, būtu jānodrošina, ka administratīvais slogs, kas izriet no minētajiem noteikumiem, ir samērīgs attiecībā uz patērētāju aizsardzību un saglabājas ierobežots.
- (53) Kombinētās pārdošanas prakse ir izplatīta stratēģija, kuru izmanto apdrošināšanas izplatītāji visā Savienībā. Tā var dot labumu klientiem, bet var būt arī gadījumi, kad klientu intereses nav pienācīgi apsvērtas. Šajā direktīvā nebūtu jāaizliedz multiriska apdrošināšanas polišu izplatīšana.
- (54) Šīs direktīvas noteikumiem par kombinēto pārdošanu nebūtu jāskar to Savienības leģislatīvo aktu piemērošana, kuros paredzēti noteikumi, kas piemērojami kombinētās pārdošanas praksei attiecībā uz dažām preču un pakalpojumu kategorijām.
- (55) Lai nodrošinātu apdrošināšanas produktu atbilstību mērķa tirgus vajadzībām, apdrošināšanas sabiedrībām un dalībvalstīm, kur apdrošināšanas starpnieki izstrādā pārdošanai klientiem paredzētus apdrošināšanas produktus, apdrošināšanas starpniekiem būtu jāuztur, jāizmanto un jāpārskata katra apdrošināšanas produkta apstiprināšanas process. Ja apdrošināšanas izplatītājs sniedz konsultācijas par tādiem apdrošināšanas produktiem, kurus tas neizstrādā, vai piedāvā šādus produktus, tam katrā ziņā būtu jāspēj izprast minēto produktu īpatnības un identificēto mērķa tirgu. Šajā direktīvā nebūtu jāierobežo tādu pieeju daudzveidība un elastība, kurus apdrošināšanas sabiedrības izmanto jaunu produktu izstrādē.
- (56) Apdrošināšanas ieguldījumu produktus bieži piedāvā klientiem kā alternatīvas iespējas vai aizstājējus ieguldījumu produktiem, uz kuriem attiecas Direktīva 2014/65/ES. Lai konsekventi nodrošinātu ieguldītāju aizsardzību un novērstu regulējuma arbitrāžas risku, ir svarīgi, lai uz apdrošināšanas ieguldījumu produktiem papildus darījumdarbības veikšanas standartiem, kas noteikti visiem apdrošināšanas produktiem, attiektos arī īpaši standarti,

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) (OV L 178, 17.7.2000., 1. lpp.).

kuru mērķis ir pievērsties minētajos produktos iekļautajiem ieguldījumu elementiem. Šādiem īpašiem standartiem būtu jāietver attiecīgas informācijas sniegšana, prasība par to, lai konsultēšana būtu piemērota, un atalgojuma ierobežojumi.

- (57) Lai nodrošinātu, ka klientam sniegtā attiecīgā pakalpojuma kvalitāti nelabvēlīgi neietekmē ar apdrošināšanas ieguldījuma produkta izplatīšanu saistītas maksas, komisijas maksas vai nemonetāri labumi, kuri tiek sniegti jebkurai citai pusei vai kurus sniedz jebkurai citai pusei, izņemot klientu vai personu, kas rīkojas klienta vārdā, apdrošināšanas izplatītājam būtu jāizveido pienācīgi un samērīgi risinājumi, lai izvairītos no šādas nelabvēlīgas ietekmes. Šajā nolūkā apdrošināšanas izplatītājam būtu jāizstrādā, jāpieņem un regulāri jāpārskata ar interešu konfliktiem saistīta politika un procedūras, lai izvairītos no nelabvēlīgas ietekmes uz klientam sniegtā attiecīgā pakalpojuma kvalitāti un lai nodrošinātu, ka klients tiek pienācīgi informēts par maksām, komisijas maksām vai labumiem.
- (58) Lai nodrošinātu, ka apdrošināšanas sabiedrības un personas, kas nodarbojas ar apdrošināšanas izplatīšanu, izpilda šīs direktīvas noteikumus, un lai nodrošinātu pret tām līdzīgu attieksmi visā Savienībā, būtu jāpieprasa, lai dalībvalstis noteiktu iedarbīgus, samērīgus un atturošus administratīvus sodus un citus pasākumus. Komisijas 2010. gada 8. decembra Paziņojumā par sankciju režīmu pastiprināšanu finanšu pakalpojumu nozarē nolūkā veicināt sankciju un citu pasākumu konvergenci tika pārskatītas pašreizējās pilnvaras un to praktiskā izmantošana. Tāpēc dalībvalstu noteiktajām administratīvajām sankcijām un citiem pasākumiem būtu jāatbilst konkrētām pamatprasībām attiecībā uz adresātiem, sankcijas vai cita pasākuma piemērošanas kritērijiem un publiskošanu.
- (59) Lai gan dalībvalstīm nav liegts paredzēt noteikumus par administratīvajām sankcijām un kriminālsodiem par vieniem un tiem pašiem pārkāpumiem, nebūtu jāprasa dalībvalstīm paredzēt noteikumus par administratīvajām sankcijām par tādiem šīs direktīvas pārkāpumiem, uz kuriem attiecas valsts krimināltiesības. Saskaņā ar valsts tiesību aktiem dalībvalstīm par vienu un to pašu pārkāpumu nav jāpiemēro gan administratīvais, gan kriminālsods, bet tām būtu jāspēj to darīt, ja valsts tiesību akti to pieļauj. Tomēr kriminālsodu saglabāšanai tā vietā, lai piemērotu administratīvas sankcijas par šīs direktīvas pārkāpumiem, nebūtu jāmazina vai citādi jāietekmē kompetento iestāžu spēja sadarboties, piekļūt informācijai un laikus apmainīties ar informāciju ar kompetentajām iestādēm citās dalībvalstīs šīs direktīvas piemērošanas nolūkos, tostarp pēc ikviena attiecīga pārkāpuma nodošanas kompetentajām tiesu iestādēm kriminālvajāšanai.
- (60) Kompetentajām iestādēm jo īpaši vajadzētu būt pilnvarotām piemērot pietiekami augstas finansiālās sankcijas, lai tās pārsniegtu faktisko vai iespējamo peļņu un lai tās atturētu pat lielas iestādes un to vadītājus izdarīt pārkāpumus.
- (61) Lai nodrošinātu ieguldītāju aizsardzības saskaņotību un nepieļautu regulējuma arbitražas risku, ir svarīgi, lai ar apdrošināšanas ieguldījuma produkta izplatīšanu saistītu pārkāpumu gadījumā dalībvalstu noteiktās administratīvās sankcijas un citi pasākumi būtu saskaņoti ar tiem, kas paredzēti Regulā (ES) Nr. 1286/2014.
- (62) Lai nodrošinātu sankciju konsekventu piemērošanu Savienībā, dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka, nosakot administratīvo sankciju vai citu pasākumu veidu un administratīvo finansiālo sankciju līmeni, kompetentās iestādes ņem vērā visus attiecīgos apstākļus.
- (63) Lai nodrošinātu, ka kompetento iestāžu lēmumiem par pārkāpumiem ir atturoša ietekme uz plašu sabiedrību un lai informētu tirgus dalībniekus par uzvedību, kas uzskatāma kā klientiem kaitējoša, minētie lēmumi būtu jāpublicē ar noteikumu, ka ir beidzies sūdzības iesniegšanas laikposms un ka neviena sūdzība šajā laikā nav iesniegta, – ja vien šāda atklāšana neapdraud finanšu tirgu stabilitāti vai notiekošu izmeklēšanu. Ja valsts tiesību aktos ir paredzēts, ka jāpublicē sankcija vai cits pasākums, kuru var pārsūdzēt, šāda informācija, kā arī pārsūdzības rezultāts būtu jāpublicē bez nepamatotas kavēšanās. Katrā ziņā, ja sankcijas vai cita pasākuma publicēšana radītu nesamērīgu kaitējumu iesaistītajām personām, kompetentajai iestādei būtu jāspēj izlemt nepublicēt sankciju vai citu pasākumu vai to publicēt anonīmi.
- (64) Lai atklātu iespējamus pārkāpumus, kompetentajām iestādēm vajadzētu būt nepieciešamajām izmeklēšanas pilnvarām un būtu jāizveido efektīvi mehānismi, lai ļautu ziņot par iespējamiem vai faktiskiem pārkāpumiem.
- (65) Šai direktīvai būtu jāattiecas gan uz administratīvajām sankcijām, gan citiem pasākumiem neatkarīgi no tā, vai saskaņā ar valsts tiesību aktiem tie kvalificēti kā sankcija vai kā cits pasākums.
- (66) Šai direktīvai nebūtu jāskar nekādi dalībvalstu tiesību aktu noteikumi saistībā ar noziedzīgiem nodarījumiem.

- (67) Lai sasniegtu šajā direktīvā izvirzītos mērķus, Komisijai būtu jādeleģē pilnvaras pieņemt aktus saskaņā ar LESD 290. pantu attiecībā uz produktu uzraudzību un visiem produktiem noteiktajām pārvaldības prasībām un saistībā ar apdrošināšanas ieguldījumu produktu izplatīšanu, interešu konfliktu pārvaldību, stimulu maksāšanas vai saņemšanas nosacījumiem un piemērotības un atbilstības novērtēšanu. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī. Komisijai, sagatavojot un izstrādājot deleģētos aktus, būtu jānodrošina vienlaicīga, savlaicīga un atbilstīga nosūtīšana Eiropas Parlamentam un Padomei.
- (68) Finanšu pakalpojumu tehniskajiem standartiem būtu jānodrošina konsekventa harmonizācija un atbilstoša patērētāju aizsardzība visā Savienībā. Tā kā EAAPI ir struktūra, kam ir ļoti specializētas zināšanas, tai būtu jāuztic tikai tādu regulatīvo un īstenošanas tehnisko standartu projektu izstrādi iesniegšanai Eiropas Parlamentam, Padomei un Komisijai, kuros nav jāizdara politikas izvēle.
- (69) Saskaņā ar Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas kopējo vienošanos par deleģētajiem aktiem, neskarot tās turpmāku pārskatīšanu, Komisijai būtu jāņem vērā iebildumu periods, kā arī Parlamenta un Padomes procedūras attiecībā uz deleģētā akta nosūtīšanas datumu. Turklāt saskaņā ar kopējo vienošanos par deleģētajiem aktiem, neskarot tās turpmāku pārskatīšanu, un attiecīgā gadījumā saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 1094/2010 būtu jānodrošina pienācīga pārredzamība un atbilstoši kontakti ar Eiropas Parlamentu un Padomi pirms deleģētā akta pieņemšanas.
- (70) Personas datu apstrāde, ko saskaņā ar šo direktīvu veic EAAPI, būtu jāreglamentē Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 95/46/EK⁽¹⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai (EK) Nr. 45/2001⁽²⁾ – Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāja uzraudzībā.
- (71) Šajā direktīvā ņemtas vērā pamattiesības un ievēroti principi, kas noteikti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, kā noteikts Līgumos.
- (72) Šai direktīvai nevajadzētu būt pārāk apgrūtināšanai maziem un vidējiem apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas izplatītājiem. Viens no līdzekļiem šā mērķa sasniegšanai ir proporcionalitātes principa pareiza piemērošana. Minētais princips būtu jāpiemēro gan attiecībā uz prasībām, kas skar apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas izplatītājus, gan attiecībā uz uzraudzības pilnvaru īstenošanu.
- (73) Lai ņemtu vērā tirgus attīstību, kā arī procesus citās Savienības tiesību jomās vai dalībvalstu pieredzi Savienības tiesību īstenošanā, jo īpaši attiecībā uz produktiem, uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/41/EK⁽³⁾, šī direktīva būtu jāpārskata pēc pieciem gadiem no šīs direktīvas spēkā stāšanās dienas.
- (74) Direktīva 2002/92/EK būtu atbilstīgi jāatceļ 24 mēnešus pēc šīs direktīvas stāšanās spēkā. Tomēr Direktīvas 2002/92/EK III A nodaļa būtu jāsvīturo no šīs direktīvas spēkā stāšanās dienas.
- (75) Pienākums transponēt šo direktīvu valsts tiesību aktos būtu jāattiecinā tikai uz tiem noteikumiem, ar kuriem groza Direktīvas 2002/92/EK būtību. Pienākums transponēt noteikumus, kas nav grozīti, izriet no minētās direktīvas.
- (76) Šī direktīva nedrīkstētu skart dalībvalstu pienākumus attiecībā uz termiņiem Direktīvas 2002/92/EK transponēšanai valsts tiesību aktos.
- (77) Ir notikusi apspriešanās ar Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 45/2001 28. panta 2. punktu, un tas sniedza atzinumu 2012. gada 23. novembrī⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 45/2001 (2000. gada 18. decembris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (OV L 8, 12.1.2001., 1. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/41/EK (2003. gada 3. jūnijs) par papildpensijas kapitāla uzkrāšanas institūciju darbību un uzraudzību (OV L 235, 23.9.2003., 10. lpp.).

⁽⁴⁾ OV C 100, 6.4.2013., 12. lpp.

- (78) Tā kā šīs direktīvas mērķus nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet to mēroga dēļ tos var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi to, kas vajadzīgs minēto mērķu sasniegšanai.
- (79) Saskaņā ar dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra Kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem dalībvalstīs ir apņēmās gadījumos, kad tas nepieciešams, paziņojumam par saviem transponēšanas pasākumiem pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros ir paskaidrota saikne starp attiecīgajām direktīvas un valstu transponēšanas instrumentu daļām. Likumdevējs uzskata, ka attiecībā uz šo direktīvu šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

DARBĪBAS JOMA UN DEFINĪCIJAS

1. pants

Darbības joma

- Šajā direktīvā ir izklāstīti noteikumi par apdrošināšanas un pārapirošināšanas izplatīšanas darbību sākšanu un veikšanu Savienībā.
- Šī direktīva attiecas uz ikvienu fizisku vai juridisku personu, kas veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī vai kas vēlas tajā veikt uzņēmējdarbību, lai uzsāktu un veiktu apdrošināšanas un pārapirošināšanas produktu izplatīšanu.
- Šī direktīva neattiecas uz apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekiem, kas veic apdrošināšanas izplatīšanas darbības, ja ir izpildīti visi turpmāk minētie nosacījumi:
 - apdrošināšana ir papildpakalpojums pakalpojumu sniedzēja piegādātajai precei vai sniegtajam pakalpojumam, ja šāda apdrošināšana attiecas uz:
 - minētā pakalpojumu sniedzēja piegādāto preču defekta, nozaudēšanas vai bojājuma risku vai sniegtā pakalpojuma neizmantošanas risku; vai
 - bagāžas bojājumiem vai nozaudēšanu un citiem riskiem, kas saistīti ar ceļojumu, kurš pieteikts minētajam pakalpojumam sniedzējam;
 - par apdrošināšanas produktu samaksātā prēmijas summa, kas aprēķināta proporcionāli, nepārsniedz EUR 600 gadā;
 - atkāpjoties no b) apakšpunkta – ja apdrošināšana ir papildpakalpojums a) apakšpunktā minētajam pakalpojumam un minētā pakalpojuma ilgums ir trīs mēneši vai mazāk, katras personas samaksātās prēmijas summa nepārsniedz EUR 200.
- Dalībvalstis nodrošina, ka apdrošināšanas sabiedrība vai apdrošināšanas starpnieks, veicot izplatīšanas darbību ar apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieka palīdzību, kurš atbrīvots no šīs direktīvas piemērošanas saskaņā ar 3. punktu, nodrošina, ka:
 - klientam pirms līguma noslēgšanas tiek darīta zināma informācija par tā identitāti un adresi un par 14. pantā minētajām procedūrām, kas ļauj klientiem un citām ieinteresētajām personām iesniegt sūdzības;
 - tiek īstenoti atbilstīgi un samērīgi pasākumi, kas ļauj ievērot 17. un 24. pantu un izskatīt klienta prasības un vajadzības pirms līguma noslēgšanas ierosināšanas;
 - pirms līguma noslēgšanas klients saņem 20. panta 5. punktā minēto apdrošināšanas produkta informācijas dokumentu.
- Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās iestādes uzrauga tirgu, tostarp to apdrošināšanas papildpakalpojuma produktu tirgu, kurus tirgo, izplata vai pārdod to dalībvalstī vai no tās. EAAPI var veicināt un koordinēt šādu uzraudzību.
- Šī direktīva neattiecas uz apdrošināšanas un pārapirošināšanas izplatīšanas darbībām attiecībā uz riskiem un saistībām, kuri atrodas ārpus Savienības.

Šī direktīva neietekmē dalībvalsts tiesību aktus attiecībā uz apdrošināšanas un pārapirošināšanas izplatīšanas darbībām, ko veic apdrošināšanas un pārapirošināšanas sabiedrības vai starpnieki, kuri veic uzņēmējdarbību trešā valstī un darbojas tās teritorijā saskaņā ar pakalpojumu sniegšanas brīvības principu, ar noteikumu, ka ir garantēta vienlīdzīga attieksme pret visām personām, kas veic vai ir pilnvarotas veikt apdrošināšanas un pārapirošināšanas izplatīšanas darbības minētajā tirgū.

Šī direktīva nereglamentē apdrošināšanas un pārapirošināšanas izplatīšanas darbības, ko veic trešās valstīs.

Dalībvalstis informē Komisiju par jebkurām vispārējām grūtībām, ar kādām saskaras to apdrošināšanas vai pārapirošināšanas izplatītāji, kas veic uzņēmējdarbību vai veic apdrošināšanas vai pārapirošināšanas izplatīšanas darbību jebkurā trešā valstī.

2. pants

Definīcijas

1. Šajā direktīvā:

- 1) "apdrošināšanas izplatīšana" ir darbības, ar kurām sniedz konsultācijas, piedāvā vai veic citus priekšdarbus apdrošināšanas līgumu noslēgšanai, šādu līgumu noslēgšana vai darbības, ar kurām palīdz šādu līgumu pārvaldībā un izpildē, jo īpaši prasījuma gadījumā, tostarp informācijas sniegšana par vienu vai vairākiem apdrošināšanas līgumiem, pamatojoties uz kritērijiem, kurus klients izvēlas ar tīmekļa vietnes vai citu plašsaziņas līdzekļu starpniecību, un apdrošināšanas produktu kategoriju saraksta sagatavošana, ietverot cenu un produktu salīdzinājumu, vai apdrošināšanas līgumā noteiktās cenas atlaides noteikšana, ja klients spēj tieši vai netieši noslēgt apdrošināšanas līgumu, izmantojot tīmekļa vietni vai citu plašsaziņas līdzekli;
- 2) "pārapirošināšanas izplatīšana" ir darbības, tostarp tad, ja tās veic pārapirošināšanas sabiedrība, neiesaistoties pārapirošināšanas starpniekam, ar kurām sniedz konsultācijas, piedāvā vai veic citus priekšdarbus pārapirošināšanas līgumu noslēgšanai, šādu līgumu noslēgšana vai darbības, ar kurām palīdz šādu līgumu pārvaldē un izpildē, jo īpaši prasījuma gadījumā;
- 3) "apdrošināšanas starpnieks" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas nav apdrošināšanas vai pārapirošināšanas sabiedrība vai tās darbinieki, kā arī nav apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieks, un kas uzsāk vai veic apdrošināšanas izplatīšanas darbību par atalgojumu;
- 4) "apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieks" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas nav kredītiestāde vai ieguldījumu sabiedrība, kā noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 ⁽¹⁾ 4. panta 1. punkta 1. un 2. apakšpunktā, un kas par atalgojumu uzsāk vai veic apdrošināšanas izplatīšanas darbību kā papildpakalpojumu, ar noteikumu, ka ir ievēroti šādi nosacījumi:
 - a) minētās fiziskās vai juridiskās personas profesionālā pamatdarbība nav apdrošināšanas izplatīšana;
 - b) fiziskā vai juridiskā persona izplata tikai konkrētus apdrošināšanas produktus, kas papildina kādu precī vai pakalpojumu;
 - c) attiecīgie apdrošināšanas produkti nav dzīvības apdrošināšana vai nesedz atbildības riskus, ja vien šāds segums nepapildina precī vai pakalpojumu, ko apdrošināšanas starpnieks piedāvā kā savu profesionālo pamatdarbību;
- 5) "pārapirošināšanas starpnieks" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas nav pārapirošināšanas sabiedrība vai tās darbinieki un kas uzsāk un veic pārapirošināšanas izplatīšanas darbību par atalgojumu;
- 6) "apdrošināšanas sabiedrība" ir sabiedrība, kā noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/138/EK ⁽²⁾ 13. panta 1. punktā;

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV L 176, 27.6.2013., 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/138/EK (2009. gada 25. novembris) par uzņēmējdarbības uzsākšanu un veikšanu apdrošināšanas un pārapirošināšanas jomā (Maksātpēja II) (OV L 335, 17.12.2009., 1. lpp.).

- 7) "pārapdrošināšanas sabiedrība" ir pārapdrošināšanas sabiedrība, kā noteikts Direktīvas 2009/138/EK 13. panta 4. punktā;
 - 8) "apdrošināšanas izplatītājs" ir ikviens apdrošināšanas starpnieks, apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība;
 - 9) "atalgojums" ir jebkura komisijas maksa, atlīdzība, samaksa vai cits maksājums, ieskaitot visu veidu ekonomisku labumu vai kādas citas finansiālas vai nefinansiālas priekšrocības vai stimulus, ko piedāvā vai sniedz saistībā ar pārapdrošināšanas izplatīšanas darbību;
 - 10) "piederības dalībvalsts" ir:
 - a) ja starpnieks ir fiziska persona – dalībvalsts, kurā atrodas starpnieka pastāvīgā dzīvesvieta;
 - b) ja starpnieks ir juridiska persona – dalībvalsts, kurā atrodas starpnieka juridiskā adrese, vai, ja saskaņā ar starpnieka valsts tiesībām tam nav juridiskās adreses, dalībvalsts, kurā atrodas tā galvenā mītne;
 - 11) "uzņēmēja dalībvalsts" ir dalībvalsts, kurā apdrošināšanas vai pārapdrošināšanas starpniekam ir pastāvīga klātbūtne vai kurā tas veic uzņēmējdarbību vai sniedz pakalpojumus, un kas nav tā piederības dalībvalsts;
 - 12) "filiāle" ir starpnieka pārstāvniecība vai filiāle, kas atrodas tādas dalībvalsts teritorijā, kas nav piederības dalībvalsts;
 - 13) "ciešas attiecības" ir "ciešas attiecības", kā definēts Direktīvas 2009/138/EK 13. panta 17. punktā;
 - 14) "galvenā darījumdarbības vieta" ir vieta, no kuras tiek vadīta svarīgākā darījumdarbība;
 - 15) "konsultēšana" ir individuālu ieteikumu sniegšana klientam par vienu vai vairākiem apdrošināšanas līgumiem vai nu pēc tā pieprasījuma, vai pēc apdrošināšanas izplatītāja iniciatīvas;
 - 16) "lieli riski" ir lieli riski, kā definēts Direktīvas 2009/138/EK 13. panta 27. punktā;
 - 17) "apdrošināšanas ieguldījumu produkts" ir apdrošināšanas produkts, ar kuru piedāvā atmaksāšanas termiņa vērtību vai atpirkuma vērtību un ja šāda atmaksāšanas termiņa vērtība vai atpirkuma vērtība ir tieši vai netieši pakļauta tirgus svārstībām, neietverot:
 - a) nedzīvības apdrošināšanas produktus, kā uzskaitīts Direktīvas 2009/138/EK I pielikumā (Nedzīvības apdrošināšanas veidi);
 - b) dzīvības apdrošināšanas līgumus, ja atlīdzība saskaņā ar līgumu ir maksājama tikai nāves gadījumā vai saistībā ar nespēju, ko izraisījusi trauma, slimība vai invaliditāte;
 - c) pensiju produktus, kuri valsts tiesību aktos ir atzīti par tādiem, kuru galvenais mērķis ir nodrošināt ieguldītājam pensijas ienākumus un kuri dod ieguldītājam tiesības uz noteiktiem ieguvumiem;
 - d) aroda pensiju shēmām, kuras ir oficiāli atzītas un uz kurām attiecas Direktīvas 2003/41/EK vai Direktīvas 2009/138/EK darbības joma;
 - e) individuāli pensiju produkti, kuros darba devēja finansiālā līdzdalība ir paredzēta valsts tiesību aktos un kuru gadījumā darbiniekam nav izvēles attiecībā uz pensiju produktu vai pakalpojuma sniedzēju;
 - 18) "pastāvīgs informācijas nesējs" ir jebkurš instruments, kas:
 - a) klientam sniedz iespēju uzglabāt viņam personīgi adresētu informāciju tā, lai šī informācija minētajam klientam būtu pieejama turpmākai izmantošanai, un tādā laikposmā, kas ir atbilstošs informācijas nolūkam; un
 - b) ļauj nemainītā veidā pavairot uzglabāto informāciju.
2. Šā panta 1. punkta 1. un 2. apakšpunkta vajadzībām nevienu no turpmāk minētajām darbībām neuzskata par pārapdrošināšanas izplatīšanu:
- a) informācijas sniegšana kā papildpakalpojums citas profesionālās darbības gaitā, ja:
 - i) informācijas sniedzējs neveic papildu darbības, lai palīdzētu noslēgt vai izpildīt apdrošināšanas līgumu;
 - ii) šīs darbības mērķis nav palīdzēt klientam pārapdrošināšanas līguma noslēgšanā vai izpildē;

- b) profesionāli veikta kādas pārapirošināšanas sabiedrības prasījumu pārvaldība, kā arī zaudējumu novērtēšana un ekspertu veikts apdrošināšanas atlīdzības aprēķins;
- c) tikai datu un informācija sniegšana pārapirošināšanas starpniekiem vai pārapirošināšanas sabiedrībām par potenciālajiem apdrošinājuma ņēmējiem, ja informācijas sniedzējs neveic nekādus papildu pasākumus nolūkā palīdzēt apdrošināšanas vai pārapirošināšanas līguma noslēgšanā;
- d) tikai informācija sniegšana potenciālajiem apdrošinājuma ņēmējiem par pārapirošināšanas produktiem vai pārapirošināšanas starpnieku, vai pārapirošināšanas sabiedrību, ja informācijas sniedzējs neveic nekādus papildu pasākumus nolūkā palīdzēt apdrošināšanas vai pārapirošināšanas līguma noslēgšanā.

II NODAĻA

REĢISTRĀCIJAS PRASĪBAS

3. pants

Reģistrācija

1. Apdrošināšanas, pārapirošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekus reģistrē kompetenta iestāde to piederības dalībvalstī.

Saskaņā ar šo direktīvu neprasa reģistrēt apdrošināšanas un pārapirošināšanas sabiedrības un to darbiniekus.

Neskarot pirmo daļu, dalībvalstis var noteikt, ka apdrošināšanas un pārapirošināšanas sabiedrības un starpnieki un citas struktūras var sadarboties ar kompetentajām iestādēm apdrošināšanas, pārapirošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku reģistrācijā un 10. pantā noteikto prasību piemērošanā.

Jo īpaši kompetentās iestādes uzraudzībā apdrošināšanas vai pārapirošināšanas sabiedrība, apdrošināšanas vai pārapirošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas vai pārapirošināšanas sabiedrību apvienība, vai apdrošināšanas vai pārapirošināšanas starpnieku apvienība var reģistrēt apdrošināšanas, pārapirošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekus.

Apdrošināšanas vai pārapirošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieks var rīkoties apdrošināšanas vai pārapirošināšanas sabiedrības vai cita starpnieka atbildībā. Šādā gadījumā dalībvalstis var noteikt, ka apdrošināšanas vai pārapirošināšanas sabiedrība vai cits starpnieks ir atbildīgs par to, lai tiktu nodrošināta apdrošināšanas vai pārapirošināšanas starpnieka vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieka atbildība reģistrācijas nosacījumiem, tostarp 6. punkta pirmās daļas c) apakšpunktā izklāstītajiem nosacījumiem.

Dalībvalstis arī var noteikt, ka apdrošināšanas vai pārapirošināšanas sabiedrība vai cits starpnieks, kas uzņemas atbildību par apdrošināšanas vai pārapirošināšanas starpnieku vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku, reģistrē šo starpnieku vai papildpakalpojuma starpnieku.

Dalībvalstīm nav jāpiemēro pirmajā daļā minētā prasība visām fiziskajām personām, kas strādā apdrošināšanas vai pārapirošināšanas starpniekā vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekā un kas veic apdrošināšanas vai pārapirošināšanas izplatīšanas darbību.

Dalībvalstis nodrošina, ka reģistros norāda to fizisko personu vārdus no apdrošināšanas vai pārapirošināšanas starpnieka vadības, kas ir atbildīgas par apdrošināšanas vai pārapirošināšanas izplatīšanu.

Turklāt reģistros arī norāda, kurās dalībvalstīs starpnieks veic uzņēmējdarbību saskaņā ar noteikumiem par brīvību veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību.

2. Dalībvalstis var izveidot vairāk nekā vienu reģistru apdrošināšanas, pārapirošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekiem ar noteikumu, ka tās nosaka kritērijus, atbilstoši kuriem starpnieki jāreģistrē.

Dalībvalstis izveido tiešsaistē reģistrācijas sistēmu. Minētā sistēma ir viegli pieejama un dod iespēju tieši aizpildīt reģistrācijas veidlapu tiešsaistē.

3. Ja dalībvalstī ir izveidoti vairāki reģistri, minētā dalībvalsts izveido vienotu informācijas punktu, kas ļauj ātri un viegli piekļūt minēto reģistru informācijai, kura ir apkopota elektroniski un tiek atjaunināta. Informācijas punkts arī sniedz piederības dalībvalsts kompetento iestāžu identifikācijas datus.

4. EAAPI izveido, publicē savā tīmekļa vietnē un pastāvīgi atjaunina vienotu elektronisku reģistru, kurā ir ieraksti par apdrošināšanas, pārapirošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekiem, kas paziņojuši par nodomu veikt pārrobežu uzņēmējdarbību saskaņā ar III nodaļu. Lai EAAPI to varētu paveikt, dalībvalstis nekavējoties sniedz tai attiecīgu informāciju. Reģistrā ietver saites uz visu dalībvalstu kompetento iestāžu tīmekļa vietnēm, un tām jābūt pieejamām no katras no šīm vietnēm.

EAAPI ir tiesības piekļūt pirmajā daļā minētajā reģistrā glabātajiem datiem. EAAPI un kompetentajām iestādēm ir tiesības mainīt šādus datus. Datu subjektiem, kuru personas dati ir saglabāti reģistrā un ar kuru datiem notiek apmaiņa, ir tiesības piekļūt šādi saglabātiem datiem un tiesības tikt pienācīgi informētiem.

EAAPI izveido tīmekļa vietni, kas ar hipersaitēm ir savienota ar katru informācijas punktu vai attiecīgā gadījumā reģistru, kuru dalībvalstis ir izveidojušas saskaņā ar 3. punktu.

Piederības dalībvalstis nodrošina, ka uz apdrošināšanas, pārapirošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku reģistrāciju tiek attiecināta 10. pantā noteikto attiecīgo prasību izpilde.

Kompetentā iestāde regulāri pārbauda reģistrācijas spēkā esamību.

Piederības dalībvalstis nodrošina, ka apdrošināšanas, pārapirošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekus, kas vairs neatbilst 10. pantā noteiktajām prasībām, svītro no reģistra. Ja nepieciešams, piederības dalībvalsts informē uzņēmēju dalībvalsti par šādiem svītrojumiem.

5. Dalībvalstis nodrošina, lai starpnieku pieteikumi iekļaušanai reģistrā tiktu apstrādāti trijos mēnešos pēc pilnīgi aizpildīta pieteikuma iesniegšanas un lai pieteikuma iesniedzējam nekavējoties paziņotu lēmumu.

6. Dalībvalstis nodrošina, ka visu šādu informāciju pieprasa kā apdrošināšanas, pārapirošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku reģistrācijas nosacījumu:

- a) to akcionāru vai dalībnieku – juridisku vai fizisku personu – identitāte, kuru turējumā ir vairāk nekā 10 % starpnieka kapitāla daļu, un šo turējumu apjoms;
- b) to personu identitāte, kurām ir ciešas attiecības ar starpnieku;
- c) informācija, ka minētie turējumi vai ciešas attiecības netraucē kompetentajai iestādei efektīvi īstenot uzraudzības funkcijas.

Dalībvalstis nodrošina, ka starpnieki bez nepamatotas kavēšanās informē kompetentās iestādes par jebkādam izmaiņām informācijā, kas sniegta saskaņā ar šo punktu.

7. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās iestādes atsaka reģistrāciju, ja kādas trešās valsts normatīvie un administratīvie akti, kas reglamentē vienu vai vairākas fiziskās vai juridiskās personas, ar kurām starpniekam ir ciešas attiecības, vai šo normatīvo un administratīvo aktu izpildes grūtības traucē tām efektīvi īstenot uzraudzības funkcijas.

III NODAĻA

PAKALPOJUMU SNIEGŠANAS BRĪVĪBA UN BRĪVĪBA VEIKT UZŅĒMĒJDARBĪBU

4. pants

Pakalpojumu sniegšanas brīvības izmantošana

1. Jebkurš apdrošināšanas, pārapirošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieks, kas iecerējis pirmo reizi veikt darījumdarbību citās dalībvalsts teritorijā saskaņā ar pakalpojumu sniegšanas brīvību, paziņo tā piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei šādu informāciju:

- a) starpnieka vārds, adrese un attiecīgā gadījumā reģistrācijas numurs;

- b) dalībvalsts vai dalībvalstis, kurās starpnieks nodomājis darboties;
- c) starpnieka kategorija un, attiecīgā gadījumā, tā pārstāvēto apdrošināšanas vai pārapdrošināšanas sabiedrību nosaukumi;
- d) attiecīgās apdrošināšanas klases, ja tādas ir.

2. Mēneša laikā pēc 1. punktā minētās informācijas saņemšanas piederības dalībvalsts kompetentā iestāde minēto informāciju dara zināmu uzņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei, kas bez kavēšanās apstiprina tās saņemšanu. Piederības dalībvalsts kompetentā iestāde rakstiski informē apdrošināšanas, pārapdrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku par to, ka uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde saņemusi minēto informāciju un ka starpnieks var uzsākt uzņēmējdarbību uzņēmējā dalībvalstī. Attiecīgā gadījumā piederības dalībvalsts kompetentā iestāde vienlaikus paziņo starpniekam to, ka informācija par 11. panta 1. punktā minētajām tiesību normām, kas ir piemērojamas uzņēmējā dalībvalstī, ir pieejama, izmantojot 11. panta 3. un 4. punktā norādītos līdzekļus, un arī ka starpniekam jāievēro minētie noteikumi, lai sāktu darījumdarbību uzņēmējā dalībvalstī.

3. Ja mainās informācija, kas paziņota saskaņā ar 1. punktu, apdrošināšanas, pārapdrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieks paziņo par šīm izmaiņām piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei vismaz vienu mēnesi pirms šo izmaiņu ieviešanas. Uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde pēc iespējas drīzāk un ne vēlāk kā vienu mēnesi pēc šīs informācijas saņemšanas dienas informē par šīm izmaiņām arī uzņēmējas dalībvalsts kompetento iestādi.

5. pants

Pienākumu izpildes pārkāpšana, īstenojot pakalpojumu sniegšanas brīvību

1. Ja uzņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei ir iemesls uzskatīt, ka apdrošināšanas, pārapdrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieks, kas tās teritorijā darbojas, īstenojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, pārkāpj kādu no šajā direktīvā noteiktajiem pienākumiem, tā par saviem apsvērumiem paziņo piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei.

Piederības dalībvalsts kompetentā iestāde, izvērtējusi saskaņā ar šā punkta pirmo daļu saņemto informāciju, attiecīgā gadījuma un pēc iespējas drīz veic atbilstīgus pasākumus, lai atrisinātu situāciju. Tā informē uzņēmējas dalībvalsts kompetento iestādi par šādi veiktajiem pasākumiem.

Ja, neraugoties uz piederības dalībvalsts veiktajiem pasākumiem vai tādēļ, ka minētie pasākumi izrādās neatbilstīgi vai netiek veikti, apdrošināšanas, pārapdrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieks turpina rīkoties tādā veidā, kas nepārprotami lielā mērā kaitē uzņēmējas dalībvalsts patērētāju interesēm vai apdrošināšanas un pārapdrošināšanas tirgu pienācīgai darbībai, uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde pēc piederības dalībvalsts uzraudzības iestādes informēšanas var veikt atbilstīgus pasākumus, lai novērstu turpmākas nelikumības, tostarp, ciktāl tas noteikti nepieciešams, liegtu starpniekam turpināt jaunu darījumdarbību uzņēmējas dalībvalsts teritorijā.

Turklāt piederības vai uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde var vērsties ar šo jautājumu EAAPI un lūgt tās palīdzību saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1094/2010 19. pantu. Šādā gadījumā EAAPI var rīkoties saskaņā ar pilnvarām, kas tai piešķirtas ar minēto pantu.

2. Šā panta 1. punkts neietekmē uzņēmējas dalībvalsts pilnvaras veikt attiecīgus pasākumus, lai novērstu tās teritorijā izdarītus pārkāpumus vai lai sodītu par šādiem pārkāpumiem, ja patērētāju tiesību aizsardzības nolūkā ir nepieciešama tūlītēja rīcība. Šīs pilnvaras ietver iespēju liegt apdrošināšanas, pārapdrošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekiem veikt jaunu darījumdarbību.

3. Par visiem pasākumiem, kurus uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes ir pieņēmušas saskaņā ar šo pantu, attiecīgo apdrošināšanas, pārapdrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku informē labi pamatotā dokumentā un par tiem nekavējoties paziņo piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei, EAAPI un Komisijai.

6. pants

Brīvības veikt uzņēmējdarbību īstenošana

1. Dalībvalstis nodrošina, lai apdrošināšanas, pārapdrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieki, kas iecerējuši īstenot brīvību veikt uzņēmējdarbību, izveidojot filiāli vai pastāvīgu klātbūtni citas dalībvalsts teritorijā, informē par to savas piederības dalībvalsts kompetento iestādi un sniedz minētajai kompetentajai iestādei šādu informāciju:

- a) starpnieka vārds, adrese un attiecīgā gadījumā reģistrācijas numurs;
- b) dalībvalsts, kuras teritorijā starpnieks plāno veidot filiāli vai pastāvīgu klātbūtni;
- c) starpnieka veids un attiecīgā gadījumā tā pārstāvēto apdrošināšanas vai pārapdrošināšanas sabiedrību nosaukums;
- d) attiecīgās apdrošināšanas klases, ja tādas ir;
- e) adrese uzņēmējā dalībvalstī, kur var saņemt dokumentus;
- f) visu par uzņēmuma vai pastāvīgās klātbūtnes vadību atbildīgo personu vārdi un uzvārdi.

Pret jebkuru starpnieka pastāvīgu klātbūtni citā dalībvalstī attiecas tāpat kā pret filiāli, ja vien starpnieks likumīgi neizveido šādu pastāvīgu klātbūtni ar citu juridisku formu.

2. Ja vien piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei nav pamata apšaubīt apdrošināšanas, pārapdrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieka organizatorisko struktūru vai finansiālo stāvokli, ņemot vērā paredzēto izplatīšanas darbību, tā viena mēneša laikā pēc 1. punktā minētās informācijas saņemšanas paziņo minēto informāciju uzņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei, kas bez kavēšanās apstiprina tās saņemšanu. Piederības dalībvalsts kompetentā iestāde rakstiski informē apdrošināšanas, pārapdrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku par to, ka uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde saņēmusi minēto informāciju.

Viena mēneša laikā pēc šā punkta pirmajā daļā minētās informācijas saņemšanas uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde, izmantojot 11. panta 3. un 4. punktā norādītos līdzekļus, paziņo piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei 11. panta 1. punktā minētās tiesību normas, kas ir piemērojamas tās teritorijā. Piederības dalībvalsts kompetentā iestāde paziņo minēto informāciju starpniekam un informē starpnieku, ka tas var sākt darījumdarbību uzņēmējā dalībvalstī ar noteikumu, ka tas ievēro minētās tiesību normas.

Ja otrajā daļā noteiktajā laikposmā paziņojums nav saņemts, apdrošināšanas, pārapdrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieks var veidot filiāli un uzsākt darījumdarbību.

3. Ja piederības dalībvalsts kompetentā iestāde atsakās paziņot 1. punktā minēto informāciju uzņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei, tā paskaidro atteikšanās iemeslus apdrošināšanas, pārapdrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekam viena mēneša laikā pēc visas 1. punktā minētās informācijas saņemšanas.

Uz piederības dalībvalsts kompetentās iestādes atteikumu, kā minēts pirmajā daļā, vai jebkuru nepaziņošanas gadījumu attiecas pārsūdzības tiesības piederības dalībvalsts tiesās.

4. Ja mainās informācija, kas paziņota saskaņā ar 1. punktu, apdrošināšanas, pārapdrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieks paziņo par minētajām izmaiņām piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei vismaz vienu mēnesi pirms izmaiņu ieviešanas. Piederības dalībvalsts kompetentā iestāde pēc iespējas drīzāk un ne vēlāk kā vienu mēnesi pēc šīs informācijas saņemšanas dienas informē par šīm izmaiņām arī uzņēmējas dalībvalsts kompetento iestādi.

7. pants

Kompetences sadalījums starp piederības un uzņēmēju dalībvalsti

1. Ja apdrošināšanas, pārapdrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieka galvenā uzņēmējdarbības vieta atrodas citā dalībvalstī, nevis piederības dalībvalstī, minētās citas dalībvalsts kompetentā iestāde var vienoties ar piederības dalībvalsts kompetento iestādi, ka tā rīkosies kā piederības dalībvalsts kompetentā iestāde attiecībā uz šīs

direktīvas IV, V, VI un VII nodaļas noteikumiem. Ja ir šāda vienošanās, piederības dalībvalsts kompetentā iestāde par to nekavējoties ziņo apdrošināšanas, pārapirošināšanas un apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekam un EAAPĪ.

2. Uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde ir atbildīga par to, lai nodrošinātu, ka pakalpojumi, ko sniedz, veicot uzņēmējdarbību tās teritorijā, atbilst V un VI nodaļā un saskaņā ar tām pieņemtajos pasākumos noteiktajiem pienākumiem.

Uzņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei ir tiesības pārbaudīt uzņēmējdarbības veikšanas kārtību un pieprasīt veikt izmaiņas, kas vajadzīgas, lai kompetentā iestāde varētu nodrošināt V un VI nodaļā un saskaņā ar šīm nodaļām pieņemtajos pasākumos noteikto pienākumu izpildi attiecībā uz pakalpojumiem vai darbībām, ko veic vai sniedz, veicot uzņēmējdarbību tās teritorijā.

8. pants

Pienākumu izpildes pārkāpšana, īstenojot uzņēmējdarbības veikšanas brīvību

1. Ja uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes konstatē, ka apdrošināšanas, pārapirošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieks pārkāpj tiesību vai regulatīvās normas, kas minētajā dalībvalstī pieņemtas saskaņā ar V un VI nodaļu, minētā iestāde var veikt attiecīgus pasākumus.

2. Ja uzņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei ir iemesls uzskatīt, ka apdrošināšanas, pārapirošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieks, kas tās teritorijā darbojas ar uzņēmuma starpniecību, pārkāpj kādu no šajā direktīvā noteiktajiem pienākumiem, un ja minētajai kompetentajai iestādei saskaņā ar 7. panta 2. punktu nav atbildības, tā par minētajiem konstatējumiem paziņo piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei. Piederības dalībvalsts kompetentā iestāde, izvērtējusi saņemto informāciju, attiecīgā gadījumā un pēc iespējas drīz veic atbilstīgus pasākumus, lai atrisinātu situāciju. Tā informē uzņēmējas dalībvalsts kompetento iestādi par šādiem veiktajiem pasākumiem.

3. Ja, neraugoties uz piederības dalībvalsts veiktajiem pasākumiem vai tādēļ, ka minētie pasākumi ir neatbilstīgi vai netiek veikti, apdrošināšanas, pārapirošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieks turpina rīkoties tādā veidā, kas nepārprotami lielā mērā kaitē uzņēmējas dalībvalsts patērētāju interesēm vai apdrošināšanas un pārapirošināšanas tirgu pienācīgai darbībai, uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde pēc piederības dalībvalsts kompetentās iestādes informēšanas var veikt atbilstīgus pasākumus, lai novērstu turpmākas nelikumības, tostarp, ciktāl tas noteikti nepieciešams, liegtu starpniekam turpināt veikt jaunu darījumdarbību uzņēmējas dalībvalsts teritorijā.

Turklāt piederības vai uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde var vērsties ar šo jautājumu EAAPĪ un lūgt tās palīdzību saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1094/2010 19. pantu. Šādā gadījumā EAAPĪ var rīkoties saskaņā ar pilnvarām, kas tai piešķirtas ar minēto pantu.

4. Šā panta 2. un 3. punkts neietekmē uzņēmējas dalībvalsts pilnvaras veikt atbilstīgus un nediskriminējošus pasākumus, lai novērstu tās teritorijā izdarītus pārkāpumus vai lai sodītu par šādiem pārkāpumiem, ja uzņēmējas dalībvalsts patērētāju tiesību aizsardzības nolūkā ir nepieciešama tūlītēja rīcība un ja piederības dalībvalsts līdzvērtīgie pasākumi ir neatbilstīgi vai tādu vispār nav. Šādās situācijās uzņēmējai dalībvalstij ir iespēja liegt attiecīgajiem apdrošināšanas, pārapirošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekiem sākt jaunu darījumdarbību tās teritorijā.

5. Par visiem pasākumiem, kurus uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes ir pieņēmušas saskaņā ar šo pantu, attiecīgo apdrošināšanas, pārapirošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku informē labi pamatotā dokumentā un par tiem nekavējoties paziņo piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei, EAAPĪ un Komisijai.

9. pants

Pilnvaras attiecībā uz vispārējā labuma interesēs pieņemtiem valsts noteikumiem

1. Šī direktīva neietekmē uzņēmēju dalībvalstu pilnvaras veikt atbilstīgus un nediskriminējošus pasākumus, ciktāl tie ir noteikti nepieciešami, lai piemērotu sodus par to teritorijā izdarītiem pārkāpumiem, kas ir pretrunā ar 11. panta 1. punktā minētajām tiesību normām. Šādās situācijās uzņēmējai dalībvalstij ir iespēja liegt apdrošināšanas, pārapirošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpniekiem sākt jaunu darījumdarbību tās teritorijā.

2. Turklāt šī direktīva neietekmē uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes pilnvaras veikt atbilstīgus pasākumus, lai liegtu citā dalībvalstī reģistrētam apdrošināšanas izplatītājam veikt darbību tās teritorijā saskaņā ar pakalpojumu sniegšanas brīvību vai attiecīgā gadījumā saskaņā ar brīvību veikt uzņēmējdarbību, ja attiecīgā darbība pilnībā vai galvenokārt ir vērsta uz uzņēmējas dalībvalsts teritoriju vienīgi nolūkā izvairīties no to tiesību normu ievērošanas, kuras būtu piemērojamas, ja apdrošināšanas starpnieka dzīvesvieta vai juridiskā adrese būtu minētajā uzņēmējā dalībvalstī un ja starpnieka darbība turklāt būtiski apdraud apdrošināšanas un pārapirošināšanas tirgu pienācīgu darbību uzņēmējā dalībvalstī patērētāju aizsardzības ziņā. Šādā gadījumā uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde pēc piederības dalībvalsts kompetentās iestādes informēšanas var pret minēto apdrošināšanas izplatītāju vērst visus pasākumus, kas nepieciešami, lai aizsargātu patērētāju tiesības uzņēmējā dalībvalstī. Iesaistītās kompetentās iestādes var vērsties ar šo jautājumu EAAPI un lūgt tās palīdzību saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1094/2010 19. pantu, un šādā gadījumā, ja starp uzņēmējas un piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm ir domstarpības, EAAPI var rīkoties saskaņā ar pilnvarām, kas tai piešķirtas ar minēto pantu.

IV NODAĻA

ORGANIZATORISKĀS PRASĪBAS

10. pants

Profesionālās un organizatoriskās prasības

1. Piederības dalībvalsts nodrošina, ka apdrošināšanas un pārapirošināšanas izplatītājiem un apdrošināšanas un pārapirošināšanas sabiedrību darbiniekiem, kas veic apdrošināšanas vai pārapirošināšanas izplatīšanas darbības, ir atbilstošas zināšanas un prasmes, lai tie spētu pienācīgi veikt savus uzdevumus un izpildīt savus pienākumus.

2. Piederības dalībvalsts nodrošina, ka apdrošināšanas un pārapirošināšanas starpnieki un apdrošināšanas un pārapirošināšanas sabiedrību darbinieki, kā arī apdrošināšanas un pārapirošināšanas starpnieku darbinieki ievēro pastāvīgas profesionālās apmācības un attīstības prasības nolūkā uzturēt atbilstīgu darbības kvalitāti, kas atbilst uzdevumiem, ko tie pilda, un attiecīgajam tirgum.

Šajā nolūkā piederības dalībvalstis izveido un publicē mehānismus, lai efektīvi kontrolētu un izvērtētu apdrošināšanas un pārapirošināšanas starpnieku, apdrošināšanas un pārapirošināšanas sabiedrību darbinieku un apdrošināšanas un pārapirošināšanas starpnieku zināšanas un kompetenci, pamatojoties uz profesionālo apmācību vai pilnveidi, kas ilgusi vismaz 15 stundu gadā, ņemot vērā pārdodamo produktu īpašības, izplatītāja veidu, to uzdevumu un darbību, ko veic apdrošināšanas vai pārapirošināšanas izplatītājs.

Piederības dalībvalstis var prasīt, lai veiksmīgi pabeigta apmācība un pilnveide atbilstoši prasībām ir pierādīta, iegūstot sertifikātu.

Dalībvalstis izvirzītās prasības attiecībā uz zināšanām un prasmi koriģē atbilstoši konkrētai apdrošināšanas un pārapirošināšanas izplatītāju darbībai un izplatītājiem produktiem, īpaši, ja starpnieki apdrošināšanu veic kā papildpakalpojumu. Dalībvalstis var prasīt, lai 3. panta 1. punkta otrajā daļā minētajos gadījumos, kā arī attiecībā uz apdrošināšanas vai pārapirošināšanas sabiedrību darbiniekiem, kuru pienākumos ietilpst apdrošināšanas vai pārapirošināšanas izplatīšana, apdrošināšanas sabiedrība vai starpnieks pārbauda, vai starpnieku zināšanas un prasme atbilst prasībām, kas izklāstītas 1. punktā, un vajadzības gadījumā nodrošina šādiem starpniekiem apmācību vai profesionālās pilnveides līdzekļus, kas atbilst prasībām attiecībā uz produktiem, kurus pārdod starpnieki.

Dalībvalstīm nav jāpiemēro 1. punktā un šā punkta pirmajā daļā minētās prasības visām fiziskajām personām, kas strādā apdrošināšanas vai pārapirošināšanas sabiedrībā vai apdrošināšanas vai pārapirošināšanas starpniekā, kas veic apdrošināšanas vai pārapirošināšanas izplatīšanas darbību, bet dalībvalstis nodrošina, ka attiecīgās personas no vadības struktūras šādās uzņēmējdarbībās, kas ir atbildīgas par apdrošināšanas un pārapirošināšanas produktu izplatīšanu, un visas citas personas, kuras ir tieši iesaistītas apdrošināšanas vai pārapirošināšanas izplatīšanā, ir ar zināšanām un prasmēm, kas vajadzīgas viņu pienākumu izpildei.

Apdrošināšanas un pārapirošināšanas starpnieki uzskatāmi parāda atbilstību attiecīgajām profesionālo zināšanu un kompetences prasībām, kā noteikts I pielikumā.

3. Fiziskām personām, kas strādā apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas sabiedrībā vai apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas starpniekā, kurš veic apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas izplatīšanas darbību, ir nevainojama reputācija. Kā minimums, tām nav sodāmības par smagiem noziedzīgiem nodarījumiem, kas saistīti ar noziegumiem pret īpašumu, vai citiem noziegumiem, kas saistīti ar finanšu darbībām, kā arī tās nav iepriekš bijušas atzītas par bankrotējušām, ja vien tās nav rehabilitētas saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

Dalībvalstis, ievērojot 3. panta 1. punkta otro daļu, var atļaut apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas izplatītājiem pārbaudīt to darbinieku un vajadzības gadījumā apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas starpnieku nevainojamo reputāciju.

Dalībvalstīm šā punkta pirmajā daļā minētā prasība nav jāpiemēro visām tām fiziskajām personām, kas strādā apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas sabiedrībā vai apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas starpniekā ar noteikumu, ka minētās fiziskās personas nav tieši iesaistītas apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas izplatīšanas darbībā. Dalībvalsts nodrošina, ka minētajai prasībai atbilst personas vadības struktūrā, kuru kompetencē ir apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas izplatīšana, vai jebkurš darbinieks, kas ir tieši iesaistīts šajā izplatīšanā.

Attiecībā uz starpniekiem, kas apdrošināšanas starpniecības pakalpojumu sniedz kā papildpakalpojumu, dalībvalstis nodrošina, ka par apdrošināšanas kā papildpakalpojuma veikšanu atbildīgās personas atbilst pirmajā daļā minētajai prasībai.

4. Apdrošināšanas un pārapsdrošināšanas starpniekiem ir jābūt profesionālās civiltiesiskās atbildības apdrošināšanai, kas attiecas uz visu Savienības teritoriju, vai citām pielīdzināmām garantijām attiecībā uz atbildību, kas rodas profesionālas nolaidības dēļ, vismaz EUR 1 250 000 apmērā attiecībā uz katru prasību un EUR 1 850 000 apmērā attiecībā uz visām prasībām gada laikā, ja vien šādu apdrošināšanu vai pielīdzināmas garantijas jau nav paredzējusi apdrošināšanas sabiedrība, pārapsdrošināšanas sabiedrība vai cits uzņēmums, kura vārdā rīkojas apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas starpnieks vai kura interesēs apdrošināšanas vai pārapsdrošināšanas starpnieks ir pilnvarots rīkoties, vai ja šāds uzņēmums nav uzņēmies pilnu atbildību par starpnieka rīcību.

5. Dalībvalstis pieprasa, lai starpniekiem, kas apdrošināšanas starpniecības pakalpojumu sniedz kā papildpakalpojumu, ir profesionālās darbības civiltiesiskās atbildības apdrošināšana vai pielīdzināms nodrošinājums tādā līmenī, ko noteikušas dalībvalstis, ņemot vērā tirgojamo produktu un veicamo darbību īpašības.

6. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai aizsargātu klientus no apdrošināšanas, pārapsdrošināšanas starpnieka vai starpnieka, kas apdrošināšanas starpniecības pakalpojumu sniedz kā papildpakalpojumu, nespējas pārskaitīt prēmiju apdrošināšanas sabiedrībai vai pārskaitīt prasības summu vai atgriežamo prēmiju apdrošinātajam.

Šādi pasākumi ir jebkurā vienā vai vairākos no šādiem veidiem:

- a) tiesību aktos vai līgumā paredzēti noteikumi, saskaņā ar kuriem naudu, ko klients samaksājis starpniekam, uzskata par samaksātu sabiedrībai, savukārt naudu, ko sabiedrība samaksājusi starpniekam, neuzskata par izmaksātu klientam, līdz klients to faktiski saņem;
- b) prasība, ka starpnieka finansiālajām spējām pastāvīgi jābūt 4 % līmenī no saņemto ikgadējo prēmiju summas un ne mazākām par EUR 18 750;
- c) prasība, ka klientu naudu pārskaita, izmantojot tikai atsevišķos klientu kontus, un ka minētos kontus maksātnespējas gadījumā neizmanto, lai atlīdzinātu citiem kreditoriem;
- d) prasība, ka jāizveido garantijas fonds.

7. EAAPI regulāri pārskata summas, kas minētas 4. un 6. punktā, lai ņemtu vērā izmaiņas Eiropas patēriņa cenu indeksā, ko publicē Eurostat. Pirmo pārskatīšanu veic līdz 2017. gada 31. decembrim un nākamās pārskatīšanas – ik pēc pieciem gadiem pēc tam.

EAAPI izstrādā regulatīvo tehnisko standartu projektu, ar ko 4. un 6. punktā minēto pamatsummu euro koriģē atbilstīgi šā punkta pirmajā daļā minētā indeksa procentuālajām izmaiņām laikposmā no 2013. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 31. decembrim vai no iepriekšējās pārskatīšanas dienas līdz jaunās pārskatīšanas dienai un noapaļo uz augšu līdz nākamajiem EUR 10.

EAAPI iesniedz šos regulatīvo tehnisko standartu projektus Komisijai līdz 2018. gada 30. jūnijam un turpmākos regulatīvo tehnisko standartu projektus – ik pēc pieciem gadiem pēc tam.

Komisijai tiek deleģētas pilnvaras pieņemt šā punkta otrajā un trešajā daļā minētos regulatīvos tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1094/2010 10. līdz 14. pantu.

8. Lai nodrošinātu atbilstību šā panta 1., 2. un 3. punkta prasībām, apdrošināšanas un pārapirošināšanas sabiedrības apstiprina, īsteno un regulāri pārskata savu iekšējo politiku un atbilstīgās iekšējās procedūras.

Apdrošināšanas un pārapirošināšanas sabiedrības identificē funkciju, lai pareizi īstētu apstiprināto politiku un procedūras.

Apdrošināšanas un pārapirošināšanas sabiedrības izveido, glabā un uztur aktualizētu visu attiecīgo dokumentu reģistru attiecībā uz 1., 2. un 3. punkta piemērošanu. Apdrošināšanas un pārapirošināšanas sabiedrības pēc pieprasījuma nodrošina piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei tās personas vārda un uzvārda pieejamību, kas atbild par šo funkciju.

11. pants

Vispārējā labuma noteikumu publicēšana

1. Dalībvalstis nodrošina, lai to kompetentās iestādes pienācīgi publicē attiecīgās valsts tiesību normas, ar kurām aizsargā vispārēju labumu, tostarp informāciju par to, vai un kā dalībvalsts ir izvēlējusies piemērot stingrākus noteikumus, kas paredzēti 29. panta 3. punktā un kas piemērojami apdrošināšanas un pārapirošināšanas izplatīšanai, ko veic to teritorijā.

2. Dalībvalsts, kas ierosina piemērot un piemēro noteikumus, kuri papildus šīs direktīvas noteikumiem reglamentē apdrošināšanas izplatīšanu, nodrošina, ka administratīvais slogs, kas izriet no minētajiem noteikumiem, ir samērīgs attiecībā uz patērētāju aizsardzību. Dalībvalsts turpina uzraudzīt minētos noteikumus, lai nodrošinātu to pastāvīgu atbilstību šim punktam.

3. EAAPI tās tīmekļa vietnē ietver hipersaites uz kompetento iestāžu tīmekļa vietnēm, kur publicēta informācija par vispārējā labuma noteikumiem. Valstu kompetentās iestādes regulāri atjaunina šo informāciju, un EAAPI dara šo informāciju pieejamu savā tīmekļa vietnē, visus valstu vispārējā labuma noteikumus iedalot kategorijās pa dažādām attiecīgām tiesību jomām.

4. Dalībvalstis izveido vienotu kontaktpunktu, kas atbild par informācijas sniegšanu par attiecīgās dalībvalsts vispārējā labuma noteikumiem. Šādam kontaktpunktam būtu jābūt attiecīgai kompetentajai iestādei.

5. EAAPI ziņojumā izskata un informē Komisiju par dalībvalstu publicētajiem vispārējā labuma noteikumiem, kā minēts šajā pantā, šīs direktīvas un iekšējā tirgus pareizas darbības kontekstā līdz 2019. gada 23. februārim.

12. pants

Kompetentās iestādes

1. Dalībvalstis izraugās kompetentās iestādes, kas pilnvarotas nodrošināt šīs direktīvas īstenošanu. Tās par to informē Komisiju, norādot jebkādu minēto pienākumu sadalījumu.

2. Šā panta 1. punktā minētās iestādes ir vai nu valsts iestādes, vai struktūras, kuras atzītas ar valsts tiesību aktiem vai kuras atzinušas iestādes, kam šajā nolūkā tieši piešķirtas pilnvaras ar valsts tiesību aktiem. Tās nav apdrošināšanas vai pārapirošināšanas sabiedrības vai apvienības, kuru dalībnieki tieši vai netieši ir apdrošināšanas vai pārapirošināšanas sabiedrības vai apdrošināšanas vai pārapirošināšanas starpnieki, neskarot kompetento iestāžu un citu struktūru iespējas sadarboties, ja tas ir skaidri paredzēts 3. panta 1. punktā.

3. Kompetentajām iestādēm ir visas vajadzīgās pilnvaras, lai veiktu savus šajā direktīvā paredzētos pienākumus. Ja tās teritorijā ir vairāk nekā viena kompetentā iestāde, dalībvalsts nodrošina, ka minētās iestādes cieši sadarbojas, lai tās varētu efektīvi pildīt savus attiecīgos pienākumus.

13. pants

Sadarbība un informācijas apmaiņa starp dalībvalstu kompetentajām iestādēm

1. Dažādu dalībvalstu kompetentās iestādes sadarbojas savā starpā un apmainās ar jebkādu būtisku informāciju par apdrošināšanas un pārapirošināšanas izplatītājiem, lai nodrošinātu pienācīgu šīs direktīvas noteikumu piemērošanu.

2. Jo īpaši reģistrācijas procesā un pastāvīgi kompetentās iestādes apmainās ar būtisku informāciju par apdrošināšanas un pārapirošināšanas izplatītāju nevainojamu reputāciju, profesionālajām zināšanām un kompetenci.

3. Kompetentās iestādes veic arī informācijas apmaiņu attiecībā uz apdrošināšanas un pārapirošināšanas izplatītājiem, kuriem piemērotas sankcijas vai citi pasākumi, kas minēti VII nodaļā, un šāda informācija, iespējams, var izraisīt šādu starpnieku svīturošanu no reģistra.
4. Visas personas, kam jāsaņem vai jāizpauž informācija saistībā ar šo direktīvu, ievēro dienesta noslēpumu tādā pašā veidā, kā noteikts Direktīvas 2009/138/EK 64. pantā.

14. pants

Sūdzību procedūra

Dalībvalstis nodrošina, ka tiek izveidotas procedūras, kas ļauj klientam vai citām ieinteresētām personām, jo īpaši patērētāju apvienībām, reģistrēt sūdzības par apdrošināšanas vai pārapirošināšanas izplatītājiem. Visos gadījumos sūdzību iesniedzēji saņem atbildes.

15. pants

Ārpusstiesas strīdu izskatīšana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka saskaņā ar attiecīgajiem Savienības leģislatīvajiem aktiem un valsts tiesībām tiek izveidotas atbilstīgas un efektīvas, objektīvas un neatkarīgas ārpusstiesas sūdzību izskatīšanas un pārsūdzību procedūras, lai izšķirtu strīdus starp klientiem un apdrošināšanas izplatītājiem attiecībā uz tiesībām un pienākumiem saskaņā ar šo direktīvu, attiecīgā gadījumā izmantojot esošās struktūras. Dalībvalstis nodrošina, ka šādas procedūras ir piemērojamas apdrošināšanas izplatītājiem un attiecīgās struktūras kompetence faktiski attiecas uz apdrošināšanas izplatītājiem, pret kuriem procedūras ir uzsāktas.
2. Dalībvalstis paredz, ka 1. punktā minētās struktūras sadarbojas, lai izšķirtu pārrobežu strīdus par tiesībām un pienākumiem, kas izriet no šīs direktīvas.

16. pants

Starpnieku izmantošanas ierobežojums

Dalībvalstis nodrošina, ka, izmantojot apdrošināšanas, pārapirošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku pakalpojumus, apdrošināšanas un pārapirošināšanas sabiedrības un starpnieki izmanto tikai reģistrētu apdrošināšanas un pārapirošināšanas starpnieku vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku, tostarp 1. panta 3. punktā minēto, apdrošināšanas un pārapirošināšanas izplatīšanas pakalpojumus.

V NODAĻA

PRASĪBAS ATTIECĪBĀ UZ INFORMĀCIJU UN UZŅĒMĒJDARBĪBAS VEIKŠANAS NOTEIKUMI

17. pants

Vispārējs princips

1. Dalībvalstis nodrošina, ka apdrošināšanas izplatītājs, veicot apdrošināšanas izplatīšanu, vienmēr rīkojas godīgi, taisnīgi un profesionāli savu klientu interesēs.
2. Neskarot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/29/EK⁽¹⁾, dalībvalstis nodrošina, lai visa informācija, kas saistīta ar šīs direktīvas priekšmetu, tostarp tirgvedības paziņojumi, ko apdrošināšanas izplatītājs adresējis klientiem vai potenciālajiem klientiem, ir patiesa, skaidra un nav maldinoša. Tirgvedības paziņojumi vienmēr ir skaidri atpazīstami kā tādi.
3. Dalībvalstis nodrošina, ka apdrošināšanas izplatītāji nesaņem atlīdzību vai neatlīdzina saviem darbiniekiem, vai nevērtē to darba rezultātus tādā veidā, kas ir pretrunā to pienākumam rīkoties klientu interesēs. Apdrošināšanas izplatītājs jo īpaši nenosaka sistēmu attiecībā uz atalgojumu, pārdošanas mērķiem vai citiem aspektiem, kas varētu stimulēt pašus vai to darbiniekus ieteikt konkrētu apdrošināšanas produktu klientam, ja apdrošināšanas izplatītājs varētu piedāvāt atšķirīgu apdrošināšanas produktu, kas labāk atbilstu klienta interesēm.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 ("Negodīgas komercprakses direktīva") (OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.).

18. pants

Apdrošināšanas starpnieka vai apdrošināšanas sabiedrības sniegtā vispārējā informācija

Dalībvalstis nodrošina, ka:

- a) apdrošināšanas starpnieks savlaicīgi pirms apdrošināšanas līguma noslēgšanas sniedz klientiem šādu informāciju:
 - i) tā identitāti un adresi, un to, ka tas ir apdrošināšanas starpnieks;
 - ii) vai tas sniedz konsultācijas par pārdodamajiem apdrošināšanas produktiem;
 - iii) par procedūrām, kas minētas 14. pantā un kas klientiem vai citām ieinteresētām personām ļauj reģistrēt sūdzības par apdrošināšanas starpniekiem, un par sūdzību un strīdu ārpustiesas izskatīšanas procedūrām, kas minētas 15. pantā;
 - iv) par reģistru, kurā tas iekļauts, un par līdzekļiem, ar kādiem var pārbaudīt, vai tas ir reģistrēts; un
 - v) vai starpnieks pārstāv klientu vai rīkojas apdrošināšanas sabiedrības uzdevumā un vārdā;
- b) apdrošināšanas sabiedrība savlaicīgi pirms apdrošināšanas līguma noslēgšanas sniedz klientiem šādu informāciju:
 - i) tās identitāti un adresi, un to, ka tā ir apdrošināšanas sabiedrība;
 - ii) vai tā sniedz konsultācijas par pārdodamajiem apdrošināšanas produktiem;
 - iii) par procedūrām, kas minētas 14. pantā un kas klientiem vai citām ieinteresētām personām ļauj reģistrēt sūdzības par apdrošināšanas sabiedrībām, un par sūdzību un strīdu ārpustiesas izskatīšanas procedūrām, kas minētas 15. pantā.

19. pants

Interesešu konflikti un pārredzamība

1. Dalībvalstis nodrošina, ka apdrošināšanas starpnieks savlaicīgi pirms apdrošināšanas līguma noslēgšanas sniedz klientam vismaz šādu informāciju:

- a) par to, vai tam ir tieša vai netieša līdzdalība 10 % vai vairāk balsstiesību vai kapitāla apmērā attiecīgajā apdrošināšanas sabiedrībā;
- b) par to, vai apdrošināšanas sabiedrībai vai mātesabiedrībai ir tieša vai netieša līdzdalība 10 % vai vairāk balsstiesību vai kapitāla apmērā apdrošināšanas starpniekā;
- c) attiecībā uz līgumiem, kas tiek piedāvāti vai par kuriem sniegta konsultācija, – vai:
 - i) tas sniedz konsultācijas, pamatojoties uz taisnīgu un individuālu analīzi;
 - ii) tam ir līgumsaistības veikt apdrošināšanas izplatīšanas darījumdarbību tikai ar vienu vai vairākām apdrošināšanas sabiedrībām – tādā gadījumā tas sniedz šo apdrošināšanas sabiedrību nosaukumus; vai
 - iii) tam ir līgumsaistības veikt apdrošināšanas izplatīšanas darījumdarbību tikai ar vienu vai vairākām apdrošināšanas sabiedrībām un ka tas nesniedz konsultācijas, pamatojoties uz taisnīgu un individuālu analīzi, – tādā gadījumā tas norāda to apdrošināšanas sabiedrību nosaukumus, ar kurām tas var veikt un veic darījumdarbību;
- d) saistībā ar apdrošināšanas līgumu saņemtā atalgojuma būtību;
- e) vai saistībā ar apdrošināšanas līgumu tas strādā:
 - i) pamatojoties uz maksu, proti, atalgojumu, ko tieši maksā klients;
 - ii) pamatojoties uz jebkāda veida komisijas maksu, proti, atalgojumu, kas ir iekļauts apdrošināšanas prēmijā;
 - iii) pamatojoties uz jebkāda cita veida atlīdzību, tostarp visu veidu ekonomisko ieguvumu, ko piedāvā vai izmaksā saistībā ar apdrošināšanas līgumu; vai
 - iv) pamatojoties uz jebkādu to atlīdzības veidu apvienojumu, kuri minēti i), ii) un iii) apakšpunktā.

2. Ja klientam maksa ir jāmaksā tieši, apdrošināšanas starpnieks informē klientu par maksas summu vai, ja tas nav iespējams, par metodi maksas aprēķināšanai.
3. Ja klients saskaņā ar apdrošināšanas līgumu pēc tā noslēgšanas veic jebkādu citu maksājumu, kas nav pastāvīgās prēmijas un grafikā noteikti maksājumi, apdrošināšanas starpnieks saskaņā ar šo pantu informē arī par visiem šādiem maksājumiem.
4. Dalībvalstis nodrošina, ka apdrošināšanas sabiedrība savlaicīgi pirms apdrošināšanas līguma noslēgšanas informē klientu par to, kādu atbildību saistībā ar apdrošināšanas līgumu saņem tā darbinieki.
5. Ja klients saskaņā ar apdrošināšanas līgumu pēc tā noslēgšanas veic jebkādu citu maksājumu, kas nav pastāvīgās prēmijas un grafikā noteikti maksājumi, apdrošināšanas sabiedrība saskaņā ar šo pantu informē arī par visiem šādiem maksājumiem.

20. pants

Konsultācijas un pārdošanas standarti, ja konsultācijas netiek sniegtas

1. Pirms apdrošināšanas līguma noslēgšanas apdrošināšanas izplatītājs, balstoties uz informāciju, kas iegūta no klienta, precīzē klienta prasības un vajadzības un saprotamā veidā nodrošina klientam objektīvu informāciju par apdrošināšanas produktu, lai klients varētu pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu.

Jebkurš ieteiktais līgums atbilst klienta apdrošināšanas prasībām un vajadzībām.

Ja konsultācija tiek sniegta pirms konkrēta līguma noslēgšanas, apdrošināšanas izplatītājs sniedz klientam individualizētu ieteikumu, izskaidrojot, kāpēc konkrēts produkts vislabāk atbilstu klienta prasībām un vajadzībām.

2. Šā panta 1. punktā minēto informāciju modulē atbilstoši piedāvātā apdrošināšanas produkta sarežģītībai un klienta kategorijai.
3. Ja apdrošināšanas starpnieks informē klientu, ka tas savas konsultācijas sniedz, pamatojoties uz godīgu un individuālu analīzi, tas sniedz minētās konsultācijas, pamatojoties uz pietiekami liela tirgū pieejamu līgumu skaita analīzi, kas atbilstoši profesionālajiem kritērijiem tam ļauj sniegt individuālu ieteikumu par to, kurš līgums būtu atbilstīgs, lai apmierinātu klienta vajadzības.
4. Neskarot Direktīvas 2009/138/EK 183. un 184. pantu, pirms līguma noslēgšanas, neatkarīgi no tā, vai tiek sniegtas konsultācijas un vai apdrošināšanas produkts atbilstoši šīs direktīvas 24. pantam veido daļu no paketes, apdrošināšanas izplatītājs sniedz klientam attiecīgo informāciju par apdrošināšanas produktu saprotamā veidā tā, lai klients varētu pieņemt uz informāciju pamatotu lēmumu, vienlaikus ņemot vērā apdrošināšanas produkta sarežģītību un klienta kategoriju.
5. Saistībā ar nedzīvības apdrošināšanas produktiem, kas uzskaitīti Direktīvas 2009/138/EK I pielikumā, šā panta 4. punktā minēto informāciju sniedz, izmantojot standartizētu apdrošināšanas produkta informācijas dokumentu uz papīra vai cita pastāvīga informācijas nesēja.
6. Panta 5. punktā minēto apdrošināšanas produkta informācijas dokumentu sagatavo nedzīvības apdrošināšanas produkta izstrādātājs.
7. Apdrošināšanas produkta informācijas dokuments:

- a) ir īss un atsevišķs dokuments;
- b) ir noformēts un maketēts tā, lai tas būtu saprotams un viegli lasāms, izmantojot salasāma lieluma rakstzīmes;
- c) nav grūtāk uztverams gadījumā, ja tas sākotnēji izstrādāts krāsains, bet ir drukāts vai kopēts melnbaltā versijā;
- d) ir uzrakstīts oficiālajās valodās vai vienā no oficiālajām valodām, ko izmanto dalībvalsts daļā, kur apdrošināšanas produkts tiek piedāvāts, vai, ja par to vienojies patērētājs un izplatītājs, – citā valodā;
- e) ir precīzs un nav maldinošs;
- f) satur nosaukumu “apdrošināšanas produkta informācijas dokuments” pirmās lappuses augšdaļā;
- g) ietver paziņojumu, ka pilnīga informācija, kas sniedzama pirms līguma noslēgšanas, un līguma informācija par produktu ir sniegta citos dokumentos.

Dalībvalstis var noteikt, ka apdrošināšanas produkta informācijas dokumentu sniedz kopā ar informāciju, kas pieprasīta saskaņā ar citiem attiecīgiem Savienības leģislatīvajiem aktiem vai valsts tiesībām ar nosacījumu, ka visas pirmajā daļā izvirzītās prasības ir izpildītas.

8. Apdrošināšanas produkta informācijas dokumentā iekļauj šādu informāciju:
- informāciju par apdrošināšanas veidu;
 - kopsavilkumu par apdrošināšanas segumu, tostarp galvenajiem apdrošinājuma riskiem, apdrošināto summu un attiecīgā gadījumā ģeogrāfiskās darbības jomu un to risku kopsavilkumu, kuri nav iekļauti;
 - par prēmiju maksāšanas līdzekļiem un maksājumu ilgumu;
 - par galvenajiem izņēmumiem, kad nevar pieteikt prasījumus;
 - par saistībām līguma sākumā;
 - par saistībām līguma darbības laikā;
 - par saistībām gadījumā, ja tiek pieteikts prasījums;
 - par līguma darbības laiku, ietverot līguma sākuma un beigu datumus;
 - par līguma izbeigšanas noteikumiem.
9. EAAPI pēc apspriešanās ar valstu iestādēm un pēc testēšanas patērētāju vidū izstrādā īstenošanas tehnisko standartu projektu attiecībā uz apdrošināšanas produkta informācijas dokumentu standartizētu noformējumu, precizējot 8. punktā minētās informācijas noformējuma detaļas.

EAAPI iesniedz Komisijai minētos īstenošanas tehnisko standartu projektus līdz 2017. gada 23. februārim.

Komisijai tiek piešķirtas pilnvaras pieņemt šā punkta pirmajā daļā minētos īstenošanas tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1094/2010 15. pantu.

21. pants

Informācija, ko sniedz apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieki

Dalībvalstis nodrošina, ka apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieki atbilst 18. panta a) punkta i), iii) un iv) apakšpunktam un 19. panta 1. punkta d) apakšpunktam.

22. pants

Atbrīvojums no pienākuma sniegt informāciju un elastīguma klauzula

1. Informācija, kas minēta 18., 19. un 20. pantā, nav jāsniedz, ja apdrošināšanas izplatītājs veic izplatīšanas darbības saistībā ar lielu risku apdrošināšanu.

Dalībvalstis var noteikt, ka informācija, kas minēta šīs direktīvas 29. un 30. pantā, nav jāsniedz profesionālam klientam, kā definēts Direktīvas 2014/65/ES 4. panta 1. punkta 10. apakšpunktā.

2. Dalībvalstis var saglabāt vai pieņemt stingrākus noteikumus attiecībā uz informēšanas prasībām, kas minētas šajā nodaļā, ar noteikumu, ka šādi noteikumi atbilst Savienības tiesību aktiem. Dalībvalstis dara EAAPI un Komisijai zināmus šādus valsts noteikumus.

Dalībvalstis veic arī nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka to kompetentās iestādes atbilstīgi publicē informāciju par to, vai un kā dalībvalsts ir izvēlējusies piemērot stingrākus noteikumus saskaņā ar šo punktu.

Dalībvalstis jo īpaši var noteikt, ka konsultāciju sniegšana, kas minēta 20. panta 1. punkta trešajā daļā, ir obligāta visu apdrošināšanas produktu vai noteiktu veidu apdrošināšanas produktu pārdošanai. Šādā gadījumā šos stingrākos valsts noteikumus, noslēdzot apdrošināšanas līgumus ar klientiem, kuru pastāvīgā dzīvesvieta vai uzņēmējdarbības vieta ir minētajā dalībvalstī, ievēro visi apdrošināšanas izplatītāji, tostarp tie, kas darbojas, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību vai brīvību veikt uzņēmējdarbību.

3. Dalībvalstis var ierobežot vai aizliegt pieņemt vai saņemt maksas, komisijas naudas vai citus finansiālus vai nefinansiālus ieguvumus, ko apdrošināšanas izplatītājiem maksā vai sniedz jebkura trešā persona vai persona, kas rīkojas trešās personas vārdā, saistībā ar apdrošināšanas produktu izplatīšanu.

4. Lai, izmantojot visus atbilstošus līdzekļus, iedibinātu augstu pārredzamības līmeni, EAAPI nodrošina, ka informācija, ko tā saņem attiecībā uz valstu noteikumiem, tiek arī darīta zināma klientiem un apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas izplatītājiem.

5. Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumā, ja apdrošināšanas izplatītājs ir atbildīgs par obligāto arodpensiju uzkrāšanas shēmu īstenošanas nodrošināšanu un darbinieks kļūst par šādas shēmas locekli, nepieņemot individuālu lēmumu tai pievienoties, šajā nodaļā minēto informāciju sniedz darbiniekam tūlīt pēc viņa iesaistīšanas attiecīgajā shēmā.

23. pants

Informēšanas nosacījumi

1. Visa informācija, kas jāsniedz saskaņā ar 18., 19., 20. un 29. pantu, tiek darīta zināma klientiem:

- a) uz papīra;
- b) skaidri un precīzi, klientam saprotamā veidā;
- c) dalībvalsts, kurā atrodas risks, vai saistību dalībvalsts oficiālajā valodā vai jebkurā citā valodā, par kuru puses ir vienojušās; un
- d) bez maksas.

2. Atkāpjoties no šā panta 1. punkta a) apakšpunkta, 18., 19., 20. un 29. pantā minēto informāciju klientam var sniegt, izmantojot vienu no turpmāk minētajiem veidiem:

- a) uz pastāvīga informācijas nesēja, kas nav papīrs, ja ir izpildīti šā panta 4. punktā paredzētie nosacījumi; vai
- b) tīmekļa vietnē, ja ir izpildīti šā panta 5. punktā paredzētie nosacījumi.

3. Tomēr, ja 18., 19., 20. un 29. pantā minēto informāciju sniedz, izmantojot pastāvīgu informācijas nesēju, kas nav papīrs, vai izmantojot tīmekļa vietni, klientam pēc pieprasījuma un bez maksas nodrošina minēto informāciju uz papīra.

4. Šīs direktīvas 18., 19., 20. un 29. pantā minēto informāciju var sniegt, izmantojot pastāvīgu informācijas nesēju, kas nav papīrs, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- a) pastāvīga informācijas nesēja izmantošana ir iederīga darījumdarbības veikšanas apstākļos starp apdrošināšanas izplatītāju un klientu; un
- b) klientam tika dota iespēja izvēlēties starp informāciju uz papīra un informāciju uz pastāvīga informācijas nesēja, un klients ir izvēlējies šo pēdējo informācijas nesēju.

5. Šīs direktīvas 18., 19., 20. un 29. pantā minēto informāciju var sniegt tīmekļa vietnē, ja tā ir adresēta klientam personīgi vai ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- a) minētās informācijas sniegšana tīmekļa vietnē ir atbilstīga darījumdarbības veikšanas apstākļos starp apdrošināšanas izplatītāju un klientu;
- b) klients ir piekritis minētās informācijas sniegšanai tīmekļa vietnē;
- c) klientam ir elektroniski paziņota tīmekļa vietnes adrese un norāde, kur šajā vietnē var piekļūt minētajai informācijai;
- d) ir nodrošināts, ka minētā informācija paliek pieejama tīmekļa vietnē tik ilgu laiku, cik klientam var būt pamatoti nepieciešams, lai varētu ar šo informāciju iepazīties.

6. Piemērojot šā panta 4. un 5. punktu, informācijas sniegšanu, izmantojot pastāvīgu informācijas nesēju, kas nav papīrs, vai tīmekļa vietni, uzskata par atbilstīgu darījumdarbības veikšanas apstākļos starp apdrošināšanas izplatītāju un klientu, ja ir pierādījumi, ka klientam ir regulāri pieejams internets. Ja klients minētās darījumdarbības nolūkā sniedz elektroniskā pasta adresi, to uzskata par šādu pierādījumu.

7. Ja pārdošana tiek veikta pa tālruni, tad apdrošināšanas izplatītājs klientam pirms līguma noslēgšanas informāciju, tostarp apdrošināšanas produkta informācijas dokumentu, sniedz saskaņā ar Savienības noteikumiem, kas attiecas uz patērētāju finanšu pakalpojumu tālpārdošanu. Turklāt pat tad, ja klients saskaņā ar 4. punktu ir izvēlējis saņemt iepriekšēju informāciju, izmantojot izturīgu informācijas nesēju, kas nav papīrs, informāciju apdrošināšanas izplatītājs klientam sniedz saskaņā ar 1. vai 2. punktu tūlīt pēc apdrošināšanas līguma noslēgšanas.

24. pants

Kombinētā pārdošana

1. Ja apdrošināšanas produktu piedāvā kā daļu no paketes vai tā paša līguma kopā ar kādu papildu produktu vai pakalpojumu, kas nav apdrošināšana, apdrošināšanas izplatītājs informē klientu, vai ir iespējams iegādāties dažādos komponentus atsevišķi, un, ja tā ir, sniedz līguma vai paketes dažādo komponentu atbilstīgu aprakstu, kā arī atsevišķas ziņas par katra komponenta izmaksām un maksām.

2. Šā panta 1. punktā minētajos apstākļos un ja no klientam piedāvātā šāda līguma vai paketes izrietošie riski vai apdrošināšanas segums var atšķirties no tiem, kas saistīti ar komponentiem atsevišķi, apdrošināšanas izplatītājs sniedz atbilstīgu aprakstu par līguma vai paketes dažādajiem komponentiem un veidu, kā to mijiedarbība izmaina risku vai apdrošināšanas segumu.

3. Ja apdrošināšanas produkts kā daļa no paketes vai tā paša līguma ir papildpakalpojums attiecībā uz precī vai pakalpojumu, kas nav apdrošināšana, apdrošināšanas izplatītājs piedāvā klientam iespēju iegādāties precī vai pakalpojumu atsevišķi. Šo punktu nepiemēro, ja apdrošināšanas produkts ir papildpakalpojums ieguldījumu pakalpojumam vai darbībai, kā definēts Direktīvas 2014/65/ES 4. panta 1. punkta 2. apakšpunktā, kredītlīgumam, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/17/ES ⁽¹⁾ 4. panta 3. punktā, vai maksājumu kontam, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/92/ES ⁽²⁾ 2. panta 3. punktā.

4. EAAPI var izstrādāt kombinētas pārdošanas prakses novērtēšanas un uzraudzības pamatnostādnes situācijām, kad kombinētās pārdošanas prakse neatbilst 17. pantā noteiktajiem pienākumiem.

5. Šis pants neliedz izplatīt apdrošināšanas produktus, kuri sniedz segumu dažādu veidu riskiem (multiriska apdrošināšanas polises).

6. Gadījumos, kas minēti 1. un 3. punktā, dalībvalstis nodrošina, ka apdrošināšanas izplatītājs precīzē klienta vēlmes un vajadzības attiecībā uz apdrošināšanas produktiem, kas ir daļa no kopējās paketes vai tā paša līguma.

7. Dalībvalstis var saglabāt vai pieņemt stingrākus papildu pasākumus vai iejaukties, izskatot katru gadījumu atsevišķi, lai aizliegto kā daļu no paketes vai tā paša līguma pārdot apdrošināšanu kopā ar papildpakalpojumu vai produktu, kas nav apdrošināšana, ja tās var pierādīt, ka šāda prakse ir nelabvēlīga klientiem.

25. pants

Produktu pārraudzības un pārvaldības prasības

1. Apdrošināšanas sabiedrības, kā arī starpnieki, kas izstrādā apdrošināšanas produktus pārdošanai klientiem, pirms to tirgošanas vai izplatīšanas klientiem uztur, izmanto un pārskata katra apdrošināšanas produkta apstiprināšanas vai jau esošo apdrošināšanas produktu būtisku pielāgojumu veikšanas procedūru.

Produkta apstiprināšanas procedūra ir samērīga un atbilstīga apdrošināšanas produkta būtībai.

Produktu apstiprināšanas procedūrā precīzē identificētu mērķtirgu katram produktam, nodrošina, ka visi būtiskie riski šādam identificētam mērķtirgum ir novērtēti un ka iecerētā izplatīšanas stratēģija atbilst identificētajam mērķtirgum, un veic atbilstošus pasākumus, lai nodrošinātu, ka apdrošināšanas produkts tiek izplatīts identificētajā mērķtirgū.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/17/ES (2014. gada 4. februāris) par patērētāju kredītlīgumiem saistībā ar mājokļa nekustamo īpašumu un ar ko groza Direktīvas 2008/48/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV L 60, 28.2.2014., 34. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/92/ES (2014. gada 23. jūlijs) par maksājumu kontu tarifu salīdzināmību, maksājumu kontu maiņu un piekļuvi maksājumu kontiem ar pamatfunkcijām (OV L 257, 28.8.2014., 214. lpp.).

Apdrošināšanas sabiedrība saprot un regulāri pārskata piedāvātos apdrošināšanas produktus vai tirgus, ņemot vērā visus notikumus, kuri varētu būtiski ietekmēt potenciālo risku identificētajam mērķtirgum, lai novērtētu vismaz to, vai produkts joprojām atbilst identificētā mērķtirgus vajadzībām un vai iecerētā izplatīšanas stratēģija joprojām ir atbilstīga.

Apdrošināšanas sabiedrības, kā arī starpnieki, kas izstrādā apdrošināšanas produktus, dara izplatītājiem pieejamu visu attiecīgo informāciju par apdrošināšanas produktu un produkta apstiprināšanas procedūru, tostarp par apdrošināšanas produkta identificēto mērķtirgu.

Ja apdrošināšanas izplatītājs sniedz konsultāciju par apdrošināšanas produktiem, kurus tas neizstrādā, vai piedāvā tos, tam ir izveidotas atbilstīgas procedūras, lai iegūtu piektajā daļā minēto informāciju un izprastu katra apdrošināšanas produkta iezīmes un identificēto mērķtirgu.

2. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 38. pantu, lai sīkāk precizētu šajā pantā izklāstītos principus, proporcionāli ņemot vērā veiktās darbības, pārdoto apdrošināšanas produktu īpašības un izplatītāja veidu.

3. Šajā pantā minētie politikas virzieni, procedūras un pasākumi neskar visas citas šajā direktīvā noteiktās prasības, tostarp tās, kuras attiecas uz informācijas atklāšanu, piemērotību vai atbilstību, interešu konfliktu identificēšanu un pārvaldību un stimuliem.

4. Šis pants neattiecas uz apdrošināšanas produktiem, kurus veido lielu risku apdrošināšana.

VI NODAĻA

PAPILDU PRASĪBAS APDROŠINĀŠANAS IEGULDĪJUMU PRODUKTIEM

26. pants

Papildu prasību darbības joma

Šajā nodaļā paredzētas prasības, kas papildina prasības, kuras piemērojamas apdrošināšanas izplatīšanai saskaņā ar 17., 18., 19. un 20. pantu, ja apdrošināšanas izplatīšanu saistībā ar apdrošināšanas ieguldījumu produktu pārdošanu veic kāds no šiem:

- a) apdrošināšanas starpnieks;
- b) apdrošināšanas sabiedrība.

27. pants

Interešu konfliktu novēršana

Neskarot 17. pantu, apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība, kas veic apdrošināšanas ieguldījumu produktu izplatīšanu, uztur un izmanto efektīvus organizatoriskos un administratīvos pasākumus, lai veiktu visas piemērotās darbības, kuru mērķis ir novērst to, ka interešu konflikti, kas noteikti 28. pantā, negatīvi ietekmē klientu intereses. Minētie pasākumi ir samērīgi ar veiktajām darbībām, pārdotajiem apdrošināšanas produktiem un izplatītāja veidu.

28. pants

Interešu konflikti

1. Dalībvalstis nodrošina, ka apdrošināšanas starpnieki un apdrošināšanas sabiedrības veic visus atbilstīgos pasākumus, kas vajadzīgi, lai identificētu interešu konfliktus, kuri, veicot jebkādas apdrošināšanas izplatīšanas darbības, rodas starp pašu starpnieku un sabiedrību, tostarp to vadītājiem un darbiniekiem, vai jebkurām personām, kam ir tiešas vai netiešas attiecības ar tiem saistībā ar kontroli, un to klientiem vai starp kādu klientu un citu klientu.

2. Ja organizatoriskie vai administratīvie pasākumi, ko apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība izveido saskaņā ar 27. pantu, lai pārvaldītu interešu konfliktus, nav pietiekami, lai ar pamatotu pārliecību nodrošinātu, ka klienta interešu kaitējuma risks tiks novērsts, apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība savlaicīgi pirms apdrošināšanas līguma noslēgšanas atklāj klientam interešu konfliktu vispārējo būtību vai izcelsmi.

3. Atkāpjoties no 23. panta 1. punkta, šā panta 2. punktā minētā informācijas atklāšana:
 - a) ir veikta uz pastāvīga informācijas nesēja; un
 - b) ir pietiekami detalizēta, lai, ņemot vērā klienta veidu, ļautu konkrētajam klientam pieņemt informācijā balstītu lēmumu par apdrošināšanas izplatīšanas darbībām, saistībā ar kurām rodas interešu konflikts.
4. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 38. pantu, lai:
 - a) noteiktu pasākumus, kuru īstenošanu varētu būt pamats gaidīt no apdrošināšanas starpniekiem un apdrošināšanas sabiedrībām, lai konstatētu, novērstu, pārvaldītu un atklātu interešu konfliktus, veicot apdrošināšanas izplatīšanas darbības;
 - b) izveidotu atbilstīgus kritērijus to interešu konfliktu veidu noteikšanai, kuru pastāvēšana var kaitēt apdrošināšanas starpnieka vai apdrošināšanas sabiedrības klientu vai potenciālo klientu interesēm.

29. pants

Informācija klientiem

1. Neskarot 18. pantu un 19. panta 1. un 2. punktu, attiecīgu informāciju savlaicīgi pirms līguma noslēgšanas sniedz klientiem vai potenciālajiem klientiem saistībā ar apdrošināšanas ieguldījumu produktu izplatīšanu un attiecībā uz visām izmaksām un saistītajiem maksājumiem. Šajā informācijā iekļauj vismaz:
 - a) ja tiek sniegtas konsultācijas, – to, vai apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība sniegs klientam periodisku novērtējumu, kas minēts 30. pantā, par šādam klientam ieteikto apdrošināšanas ieguldījuma produktu piemērotību;
 - b) attiecībā uz informāciju par apdrošināšanas ieguldījumu produktiem un ierosinātajām ieguldījumu stratēģijām, – attiecīgus norādījumus un brīdinājumus par riskiem, kas saistīti ar apdrošināšanas ieguldījumu produktiem vai konkrētām ierosinātām ieguldījumu stratēģijām;
 - c) attiecībā uz informāciju par visām izmaksām un saistītām maksām, kas jāatklāj, – informāciju, kas saistīta ar apdrošināšanas ieguldījumu produktu izplatīšanu, tostarp attiecīgos gadījumos informāciju par konsultāciju izmaksām, klientam ieteiktā vai pārdotā apdrošināšanas ieguldījuma produkta izmaksām un informāciju par klienta maksāšanas iespējām, ietverot arī jebkādus trešo pušu maksājumus.

Informācija par visām izmaksām un maksām, tostarp par tādām izmaksām un maksām saistībā ar apdrošināšanas ieguldījuma produktu izplatīšanu, kuras nav radījusi ar tirgu saistītā pamata riska gadījuma iestāšanās, ir apkopotā veidā, lai klients varētu saprast kopējās izmaksas un kumulatīvo iedarbību uz ieguldījumu ienesīgumu, un pēc klienta pieprasījuma sniedz izmaksu un maksājumu sadalījumu pa pozīcijām. Attiecīgā gadījumā šādu informāciju klientam sniedz regulāri vismaz reizi gadā visā ieguldījuma aprites ciklā.

Šajā punktā minēto informāciju sniedz saprotamā formā tādā veidā, lai klienti vai potenciālie klienti varētu atbilstīgi izprast piedāvātā konkrētā apdrošināšanas ieguldījuma produkta veida būtību un riskus un tādējādi pieņemt uz informāciju balstītus lēmumus par ieguldījumiem. Dalībvalstis var ļaut minēto informāciju sniegt standartizētā formātā.

2. Neskarot 19. panta 1. punkta d) un e) apakšpunktu, 19. panta 3. punktu un 22. panta 3. punktu, dalībvalstis nodrošina, ka apdrošināšanas starpnieki vai apdrošināšanas sabiedrības tiek uzskatīti par tādiem, kas pilda savus 17. panta 1. punktā, 27. pantā vai 28. pantā paredzētos pienākumus, ja tie maksā vai saņem jebkādu maksu vai komisijas maksu, sniedz vai saņem jebkādu nemonetāru labumu saistībā ar apdrošināšanas ieguldījumu produktu vai papildpakalpojumu jebkurai pusei vai no jebkuras puses, izņemot klientu vai personu, kas rīkojas klienta vārdā, vienīgi tad, ja maksājums vai labums:
 - a) nav tāds, kam ir kaitīga ietekme uz attiecīgā klientam sniegtā pakalpojuma kvalitāti; un
 - b) nemazina atbilstību apdrošināšanas starpnieka vai apdrošināšanas sabiedrības pienākumam rīkoties godīgi, taisnīgi un profesionāli, ievērojot klienta intereses.

3. Dalībvalstis attiecībā uz šajā pantā reglamentētajiem jautājumiem var noteikt stingrākas prasības izplatītājiem. Papildus tam dalībvalstis jo īpaši var aizliegt vai turpmāk ierobežot maksu, komisijas maksu vai nemonetāru labumu piedāvāšanu vai pieņemšanu no trešām personām saistībā ar apdrošināšanas konsultāciju sniegšanu.

Stingrākas prasības var ietvert prasību, lai šādas maksas, komisijas maksas vai nemonetāri labumi tiktu atdoti klientiem vai atrēķināti no klientam piemērojamām maksām.

Dalībvalstis var noteikt, ka 30. pantā minētās konsultācijas ir obligātas visu vai noteiktu veidu apdrošināšanas ieguldījumu produktu pārdošanai.

Dalībvalstis var noteikt, ka gadījumos, kad apdrošināšanas starpnieks informē klientu par to, ka konsultācijas tiek sniegtas neatkarīgi, starpniekam jānovērtē pietiekami liels skaits tirgū pieejamo apdrošināšanas produktu, kuri ir pietiekami dažādi attiecībā uz to veidu un emitentiem vai produktu piedāvātājiem, lai nodrošinātu, ka klienta mērķus ir iespējams atbilstoši sasniegt un ka netiek piedāvāti tikai tie apdrošināšanas produkti, kurus emitē vai nodrošina vienības, kam ir ciešas attiecības ar starpnieku.

Šajā punktā minētās dalībvalsts stingrākas prasības ir jāievēro visiem apdrošināšanas starpniekiem vai apdrošināšanas sabiedrībām, tostarp tiem, kas darbojas, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību vai brīvību veikt uzņēmējdarbību, noslēdzot apdrošināšanas līgumus ar klientiem, kuru pastāvīgā dzīvesvieta vai uzņēmējdarbības vieta ir minētajā dalībvalstī.

4. Neskarot 3. punktu, Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 38. pantu, lai precizētu:

- a) kritērijus, lai novērtētu, vai apdrošināšanas starpnieka vai apdrošināšanas sabiedrības izmaksātajiem vai saņemtajiem stimuliem ir negatīva ietekme uz attiecīgā klientam sniedzamā pakalpojuma kvalitāti;
- b) kritērijus, lai novērtētu, vai apdrošināšanas starpnieks un apdrošināšanas sabiedrība, kas maksā vai kas saņem stimulus, ievēro pienākumu rīkoties godīgi, taisnīgi un profesionāli, ievērojot klienta intereses.

5. Šā panta 4. punktā minētajos deleģētajos aktos ņem vērā:

- a) klientam vai potenciālajam klientam piedāvāto vai sniegto pakalpojumu būtību, ņemot vērā darījumu veidu, priekšmetu, apjomu un biežumu;
- b) piedāvāto vai apsvērto produktu, tostarp dažādu veidu apdrošināšanas ieguldījumu produktu, būtību.

30. pants

Piemērotības un atbilstības novērtēšana un ziņošana klientiem

1. Neskarot 20. panta 1. punktu, kad tiek sniegtas konsultācijas par apdrošināšanas ieguldījumu produktu, apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība iegūst arī vajadzīgo informāciju par klienta vai potenciālā klienta zināšanām un pieredzi ieguldījumu jomā saistībā ar konkrētā veida produktu vai pakalpojumu, minētās personas finansiālo stāvokli, tostarp minētās personas spēju ciest zaudējumus, un minētās personas ieguldījumu mērķiem, tostarp minētās personas noturību pret riskiem, lai ļautu apdrošināšanas starpniekam vai apdrošināšanas sabiedrībai ieteikt klientam vai potenciālajam klientam apdrošināšanas ieguldījumu produktus, kas ir piemēroti minētajai personai un kas jo īpaši atbilst minētās personas noturībai pret riskiem un spējai ciest zaudējumus.

Dalībvalstis nodrošina, lai gadījumos, kad apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība sniedz ieguldījumu konsultācijas, iesakot pakalpojumu paketi vai produktu kopumu saskaņā ar 24. pantu, kopējā piedāvājuma pakete ir piemērota.

2. Neskarot 20. panta 1. punktu, dalībvalstis nodrošina, ka apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība, veicot citas apdrošināšanas izplatīšanas darbības, nevis šā panta 1. punktā minētās, saistībā ar pārdošanu, kad konsultācijas netiek sniegtas, lūdz klientam vai potenciālajam klientam sniegt informāciju par šādas personas zināšanām un pieredzi ieguldījumu jomā, kas attiecas uz konkrēto piedāvātā vai pieprasītā produkta vai pakalpojuma veidu, lai apdrošināšanas starpniekam vai apdrošināšanas sabiedrībai būtu iespējams novērtēt, vai paredzētais apdrošināšanas pakalpojums vai produkts klientam ir piemērots. Ja ir paredzēta pakalpojumu pakete vai produktu kopums saskaņā ar 24. pantu, novērtējumā apsver, vai vispārējā apvienotā pakete ir atbilstīga.

Ja apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība, pamatojoties uz informāciju, kas gūta saskaņā ar pirmo daļu, uzskata, ka produkts nav atbilstīgs klientam vai potenciālajam klientam, apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība par to brīdina klientu vai potenciālo klientu. Minēto brīdinājumu var sniegt standarta formātā.

Ja klienti vai potenciālie klienti nesniedz pirmajā daļā minēto informāciju vai ja tie sniedz nepietiekamu informāciju par savām zināšanām un pieredzi, apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība tos brīdina, ka nespēj noteikt, vai paredzētais produkts ir tiem atbilstīgs. Minēto brīdinājumu var sniegt standarta formātā.

3. Neskarot 20. panta 1. punktu, ja netiek sniegtas konsultācijas saistībā ar apdrošināšanas ieguldījumu produktiem, dalībvalstis var atkāpties no pienākumiem, kas minēti šā panta 2. punktā, ļaujot apdrošināšanas starpniekiem vai apdrošināšanas sabiedrībām veikt apdrošināšanas izplatīšanas darbības to teritorijā bez vajadzības iegūt informāciju vai veikt novērtēšanu, kas minēta šā panta 2. punktā, ja ir izpildīti visi turpmāk minētie nosacījumi:

a) darbības ir saistītas ar vienu no diviem apdrošināšanas ieguldījumu produktiem:

i) līgumiem, kuri paredz tikai ieguldījumu riska darījumus saistībā ar finanšu instrumentiem, kas saskaņā ar Direktīvu 2014/65/ES tiek uzskatīti par nekompleksiem, un neietver tādu struktūru, kuras dēļ klientam ir sarežģīti izprast saistītos riskus; vai

ii) citiem nekompleksiem apdrošināšanas ieguldījumu produktiem šā punkta vajadzībām;

b) apdrošināšanas izplatīšanas darbību veic pēc klienta vai potenciālā klienta iniciatīvas;

c) klients vai potenciālais klients ir skaidri informēts par to, ka, veicot apdrošināšanas izplatīšanas darbību, apdrošināšanas starpniekam vai apdrošināšanas sabiedrībai nav jānovērtē sniegtā vai piedāvātā apdrošināšanas ieguldījumu produkta vai apdrošināšanas izplatīšanas darbības atbilstība un ka klients vai potenciālais klients nesaņem atbilstošu aizsardzību, ko sniedz attiecīgie darījumdarbības veikšanas noteikumi. Šādu brīdinājumu var sniegt standartizētā formātā;

d) apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība ievēro 27. un 28. pantā noteiktos pienākumus.

Visi apdrošināšanas starpnieki vai apdrošināšanas sabiedrības, tostarp tās, kas darbojas, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību vai brīvību veikt uzņēmējdarbību, noslēdzot apdrošināšanas līgumus ar klientiem, kuru pastāvīgā dzīvesvieta vai uzņēmējdarbības vieta atrodas dalībvalstī, kura neizmanto šajā punktā minētos atbrīvojumus, ievēro minētajā dalībvalstī piemērojamos noteikumus.

4. Apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība veido uzskaiti, kurā iekļauj dokumentu vai dokumentus, kuri saskaņoti starp apdrošināšanas starpnieku vai apdrošināšanas sabiedrību un klientu un kuros norāda pušu tiesības un pienākumus un citus noteikumus, saskaņā ar kuriem apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība sniegs pakalpojumus klientam. Līguma pušu tiesības un pienākumus var ietvert, izdarot atsauci uz citiem dokumentiem vai juridiskiem tekstiem.

5. Apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība uz pastāvīga informācijas nesēja sniedz klientam atbilstīgus ziņojumus par sniegtajiem pakalpojumiem. Minētie ziņojumi ietver periodiskus paziņojumus klientiem, ņemot vērā iesaistīto apdrošināšanas ieguldījumu produktu veidu un sarežģītību un klientam sniegtā pakalpojuma būtību, un attiecīgā gadījumā ietver izmaksas, kas saistītas ar darījumiem un pakalpojumiem, ko tie uzņēmušies klienta vārdā.

Sniedzot konsultācijas par apdrošināšanas ieguldījuma produktu, apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība pirms līguma noslēgšanas uz pastāvīga informācijas nesēja sniedz klientam paziņojumu par piemērotību, precizējot sniegtās konsultācijas un to, kā tās atbilst klienta vēlmēm, mērķiem un citiem parametriem. Piemēro 23. panta 1.–4. punktā paredzētos nosacījumus.

Ja līgumu noslēdz, izmantojot attālinātu saziņu, kas neļauj iepriekš nosūtīt paziņojumu par piemērotību, apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība var sniegt paziņojumu par piemērotību uz pastāvīga informācijas nesēja tūlīt pēc tam, kad jebkurš līgums ir kļuvis klientam saistošs, ar noteikumu, ka ir ievēroti abi šie nosacījumi:

a) klients ir piekritis saņemt paziņojumu par piemērotību bez nepamatotas kavēšanās pēc līguma noslēgšanas; un

b) apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība ir devusi klientam iespēju izvēlēties atlikt līguma noslēgšanu, lai saņemtu paziņojumu par piemērotību pirms šādas noslēgšanas.

Ja apdrošināšanas starpnieks vai apdrošināšanas sabiedrība ir informējusi klientu, ka tā veiks periodisku piemērotības novērtējumu, periodiskajā ziņojumā iekļauj atjauninātu paziņojumu par to, kā apdrošināšanas ieguldījuma produkts atbilst klienta vēlmēm, mērķiem un citām klienta iezīmēm.

6. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 38. pantu, lai tālāk precizētu, kā apdrošināšanas starpniekiem un apdrošināšanas sabiedrībām ir jāievēro principi, kas izklāstīti šajā pantā, veicot apdrošināšanas izplatīšanas darbības saviem klientiem, tostarp attiecībā uz informāciju, kas ir jāiegūst, novērtējot apdrošināšanas ieguldījumu produktu piemērotību un atbilstību to klientiem, kritērijus, ar kuriem novērtē nekompleksus apdrošināšanas ieguldījumu produktus šā panta 3. punkta a) apakšpunkta ii) punkta vajadzībām, uzskaites par līgumu un pakalpojumu sniegšanu klientiem un periodisko klientiem sniegto ziņojumu par sniegtajiem pakalpojumiem saturu un formātu. Minētajos deleģētajos aktos ņem vērā:

- a) klientam vai potenciālajam klientam piedāvāto vai sniegto pakalpojumu būtību, ņemot vērā darījumu veidu, priekšmetu, apjomu un biežumu;
- b) piedāvāto vai apsvērto produktu, tostarp dažādu veidu apdrošināšanas ieguldījumu produktu, būtību;
- c) to, vai klients vai potenciālais klients ir privātais vai profesionālais klients.

7. EAAPI līdz 2017. gada 23. augustam izstrādā un pēc tam periodiski atjaunina pamatnostādnes, lai novērtētu apdrošināšanas ieguldījumu produktus, kas ietver tādu struktūru, kuras dēļ klientam ir sarežģīti izprast saistītos riskus, kā minēts 3. punkta a) apakšpunkta i) punktā.

8. EAAPI var izstrādāt un pēc tam periodiski atjaunināt pamatnostādnes, lai novērtētu apdrošināšanas ieguldījumu produktus, kas ir klasificēti kā nekompleksi 3. punkta a) apakšpunkta ii) punkta vajadzībām, ņemot vērā saskaņā ar 6. punktu pieņemtos deleģētos aktus.

VII NODAĻA

SODI UN CITI PASĀKUMI

31. pants

Administratīvie sodi un citi pasākumi

1. Neskarot kompetento iestāžu uzraudzības pilnvaras un dalībvalstu tiesības paredzēt un noteikt kriminālsodus, dalībvalstis nodrošina, ka to kompetentās iestādes var piemērot administratīvos sodus un citus pasākumus, kas piemērojami par visiem to valsts noteikumu pārkāpumiem, ar kuriem īsteno šo direktīvu, un veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to īstenošanu. Dalībvalstis nodrošina, lai to administratīvie sodi un pasākumi būtu efektīvi, samērīgi un preventīvi.

2. Dalībvalstis var nolemt neparedzēt noteikumus par administratīvajiem sodiem saskaņā ar šo direktīvu par pārkāpumiem, par kuriem jau ir paredzēti kriminālsodi saskaņā ar to valsts tiesību aktiem. Šādā gadījumā dalībvalstis paziņo Komisijai attiecīgos krimināltiesību noteikumus.

3. Kompetentās iestādes īsteno savas uzraudzības pilnvaras, tostarp izmeklēšanas pilnvaras un pilnvaras piemērot šajā nodaļā paredzētās sankcijas, saskaņā ar to valsts tiesisko regulējumu kādā no šiem veidiem:

- a) tieši;
- b) sadarbībā ar citām iestādēm;
- c) iesniedzot pieteikumu kompetentajās tiesu iestādēs.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja pienākumi attiecas uz apdrošināšanas vai pārapdrošināšanas izplatītājiem, jebkura šāda pienākuma pārkāpuma gadījumā administratīvos sodus un citus pasākumus var piemērot to vadības vai uzraudzības struktūras locekļiem un jebkurai citai fiziskai vai juridiskai personai, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir atbildīga par šādu pārkāpumu.

5. Dalībvalstis nodrošina, ka administratīvie sodi un citi pasākumi, kas pieņemti saskaņā ar šo pantu, ir pakļauti tiesībām tos pārsūdzēt.

6. Kompetentajām iestādēm piešķir visas izmeklēšanas pilnvaras, kas vajadzīgas to uzdevumu izpildei. Izmantojot savas pilnvaras piemērot administratīvos sodus un citus pasākumus, kompetentās iestādes cieši sadarbojas, lai nodrošinātu, ka minētie sodi un pasākumi dod vēlamos rezultātus, un saskaņo savu rīcību, nodarbojoties ar lietām, kam ir pārrobežu raksturs, vienlaikus nodrošinot atbilstību nosacījumiem par datu likumīgu apstrādi saskaņā ar Direktīvu 95/46/EK un Regulu (EK) Nr. 45/2001.

Ja dalībvalstis saskaņā ar šā panta 2. punktu paredz kriminālsodus par 33. pantā minēto noteikumu pārkāpumiem, tās nodrošina, ka ir izveidoti atbilstīgi pasākumi, lai kompetentajām iestādēm būtu visas vajadzīgās pilnvaras, lai:

- a) sadarbotos ar to teritorijā esošajām tiesu iestādēm nolūkā saņemt konkrētu informāciju, kas saistīta ar krimināl-izmeklēšanu vai krimināllietām, kuras sāktas par iespējamiem šīs direktīvas pārkāpumiem; un
- b) sniegtu šādu informāciju citām kompetentajām iestādēm un EAAPI, lai izpildītu to pienākumu sadarboties citai ar citu un EAAPI, piemērojot šo direktīvu.

32. pants

Sodu un citu pasākumu publicēšana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentā iestāde bez nepamatotas kavēšanās publicē jebkuru administratīvu sodu vai citu pasākumu, kas piemērots par šīs direktīvas īstenošanai pieņemto valsts noteikumu pārkāpumiem un kurš noteiktajā laikā nav pārsūdzēts, tostarp informāciju par pārkāpuma veidu un būtību un par to atbildīgo personu identitāti. Tomēr, ja kompetentā iestāde juridisku personu identitātes vai fizisku personu identitātes vai personas datu publicēšanu uzskata par nesamērīgu, pamatojoties uz novērtējumu, ko veic katrā gadījumā atsevišķi, par šādu datu publicēšanas samērīgumu, vai ja šāda publicēšana apdraud finanšu tirgu stabilitāti vai notiekošu izmeklēšanu, kompetentā iestāde var nolemt atlikt publicēšanu, nublicēt vai publicēt anonīmu informāciju par sodiem.
2. Ja valsts tiesību akti paredz publicēt lēmumu par tādas sankcijas vai pasākuma piemērošanu, ko var pārsūdzēt attiecīgajā tiesu vai citā iestādē, tad kompetentās iestādes bez nepamatotas kavēšanās savā oficiālajā tīmekļa vietnē publicē šādu informāciju un jebkādu turpmāku informāciju par šādas pārsūdzības iznākumu. Turklāt publicē arī jebkuru lēmumu, ar ko anulē iepriekš publicētu lēmumu piemērot sankciju vai citu pasākumu.
3. Kompetentās iestādes informē EAAPI par visiem piemērotajiem administratīvajiem sodiem un citiem pasākumiem, kas nav publicēti saskaņā ar 1. punktu, tostarp par jebkādu ar tiem saistītu pārsūdzību un tās iznākumu.

33. pants

Pārkāpumi un sodi, un citi pasākumi

1. Šo pantu piemēro vismaz attiecībā uz:
 - a) personām, kas nav reģistrējušas izplatīšanas darbības saskaņā ar 3. pantu;
 - b) apdrošināšanas vai pārāpdrošināšanas sabiedrību vai apdrošināšanas vai pārāpdrošināšanas starpnieku, kas izmanto apdrošināšanas vai pārāpdrošināšanas izplatīšanas pakalpojumus, kurus sniedz personas, kas minētas a) apakšpunktā;
 - c) apdrošināšanas, pārāpdrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieku, kas ir ieguvis reģistrāciju, sniedzot nepatiesus apgalvojumus vai jebkādā citā nelikumīgā veidā, pārkāpjot 3. pantu;
 - d) apdrošināšanas izplatītāju, kas neatbilst 10. panta noteikumiem;
 - e) apdrošināšanas sabiedrību vai apdrošināšanas starpnieku, kas nepilda darījumdarbības veikšanas prasības, kas izklāstītas V un VI nodaļā saistībā ar apdrošināšanas ieguldījumu produktiem;
 - f) apdrošināšanas izplatītāju, kas nepilda darījumdarbības veikšanas prasības, kas izklāstītas V nodaļā saistībā ar jebkādu apdrošināšanas produktu, izņemot e) apakšpunktā minētos.
2. Dalībvalstis nodrošina, ka jebkura 1. punkta e) apakšpunktā minētā pārkāpuma gadījumā kompetentās iestādes ir pilnvarotas saskaņā ar valsts tiesību aktiem piemērot vismaz šādas administratīvos sodus un citus pasākumus:
 - a) publisku paziņojumu, kurā minēta par pārkāpumu atbildīgā fiziskā vai juridiskā persona un pārkāpuma būtība;
 - b) rīkojumu fiziskai vai juridiskai personai, kas atbildīga par pārkāpumu, pārtraukt attiecīgo rīcību un atturēties no tās atkārtošanas;
 - c) apdrošināšanas starpnieka gadījumā – 3. pantā minētās reģistrācijas anulēšanu;

- d) piemērot pagaidu aizliegumu jebkuram apdrošināšanas starpnieka vai apdrošināšanas uzņēmuma vadības struktūras loceklim, kas ir atbildīgs par pārkāpumu, veikt vadības funkcijas apdrošināšanas starpniekos vai apdrošināšanas uzņēmumos;
- e) juridiskas personas gadījumā šādus maksimālos administratīvos finansiālos sodus:
- i) vismaz EUR 5 000 000 vai līdz 5 % apmērā no kopējā gada apgrozījuma saskaņā ar iepriekšējiem pieejamajiem vadības struktūras apstiprinātajiem pārskatiem, vai dalībvalstīs, kuru valūta nav euro, – atbilstošu vērtību attiecīgās valsts valūtā dienā, kad stājas spēkā šī direktīva. Ja juridiskā persona ir mātesuzņēmums vai mātesuzņēmuma meitasuzņēmums, kam ir jāsaprot konsolidētie finanšu pārskati saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2013/34/ES⁽¹⁾, attiecīgo kopējo apgrozījumu veido kopējais gada apgrozījums saskaņā ar iepriekšējiem pieejamajiem konsolidētajiem pārskatiem, kurus apstiprinājusi galvenā mātesuzņēmuma vadības struktūra; vai
 - ii) līdz divkārtšam pārkāpuma dēļ gūtās peļņas vai novērsto zaudējumu apmēram, ja tos var noteikt;
- f) fiziskas personas gadījumā šādus maksimālos administratīvos finansiālos sodus:
- i) vismaz EUR 700 000 vai dalībvalstīs, kuru valūta nav euro, – atbilstošu vērtību attiecīgās valsts valūtā dienā, kad stājas spēkā šī direktīva; vai
 - ii) līdz divkārtšam pārkāpuma dēļ gūtās peļņas vai novērsto zaudējumu apmēram, ja tos var noteikt.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka jebkura no 1. punkta a) līdz d) un f) apakšpunktā minētā pārkāpuma gadījumā kompetentās iestādes ir pilnvarotas saskaņā ar valsts tiesību aktiem piemērot vismaz šādus administratīvus sodus un citus pasākumus:

- a) rīkojumu fiziskai vai juridiskai personai, kas atbildīga par pārkāpumu, pārtraukt attiecīgo rīcību un atturēties no tās atkārtošanas;
- b) apdrošināšanas, pārpadrošināšanas vai apdrošināšanas papildpakalpojuma starpnieka gadījumā – 3. pantā minētās reģistrācijas anulēšanu.

4. Dalībvalstis var pilnvarot kompetentās iestādes paredzēt papildu sankcijas vai citus pasākumus un administratīvo finansiālo sodu līmeņus, kas ir augstāki par šajā pantā paredzētajiem.

34. pants

Sodu un citu pasākumu efektīva piemērošana

Dalībvalstis nodrošina, ka, nosakot administratīvo sodu vai citu pasākumu veidu un administratīvo finansiālo sodu līmeni, kompetentās iestādes ņem vērā visus attiecīgos apstākļus, tostarp attiecīgā gadījumā:

- a) pārkāpuma smagumu un ilgumu;
- b) atbildīgās fiziskās vai juridiskās personas atbildības līmeni;
- c) atbildīgās fiziskās vai juridiskās personas finansiālo ietekmi, par ko liecina vai nu atbildīgās fiziskās personas gada ienākumi, vai atbildīgās juridiskās personas kopējais apgrozījums;
- d) atbildīgās fiziskās vai juridiskās personas gūtās peļņas vai neradušos zaudējumu, ja tos var noteikt, nozīmīgumu;
- e) pārkāpuma radītos zaudējumus klientiem un trešām personām, ciktāl tos var noteikt;
- f) atbildīgās fiziskās vai juridiskās personas sadarbības līmeni ar kompetento iestādi;
- g) pasākumus, ko veikusi atbildīgā fiziskā vai juridiskā persona, lai novērstu pārkāpuma atkārtošanos nākotnē; un
- h) jebkurus atbildīgās fiziskās vai juridiskās personas iepriekš izdarītos pārkāpumus.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/34/ES (2013. gada 26. jūnijs) par noteiktu veidu uzņēmumu gada finanšu pārskatiem, konsolidētajiem finanšu pārskatiem un saistītiem ziņojumiem, ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/43/EK un atceļ Padomes Direktīvas 78/660/EEK un 83/349/EEK (OV L 182, 29.6.2013., 19. lpp.).

35. pants

Ziņošana par pārkāpumiem

1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās iestādes izveido efektīvus mehānismus, lai ļautu un iedrošinātu ziņot tām par šīs direktīvas īstenošanai pieņemto valsts noteikumu iespējamiem vai faktiskiem pārkāpumiem.
2. Mehānismi, kas minēti 1. punktā, ietver vismaz:
 - a) īpašas ziņojumu saņemšanas un turpmākas rīcības procedūras;
 - b) apdrošināšanas vai pārāpdrošināšanas izplatītāju to darbinieku un, ja iespējams, citu personu, kas ziņo par pārkāpumiem, ko veic uzņēmumi, pienācīgu aizsardzību vismaz pret attriebību, diskrimināciju vai cita veida netaisnīgu attieksmi; un
 - c) identitātes aizsardzību gan personai, kas ziņo par pārkāpumiem, gan fiziskai personai, kas ir šķietami atbildīga par pārkāpumu visos procedūras posmos, izņemot tad, ja informācijas izpaušana nepieciešama saskaņā ar valsts tiesību aktiem, veicot turpmāku izmeklēšanu vai turpmāku administratīvo procesu, vai tiesvedību.

36. pants

Informācijas par sodiem un citiem pasākumiem sniegšana EAAPI

1. Kompetentās iestādes informē EAAPI par visiem administratīvajiem sodiem un citiem pasākumiem, kas piemēroti, bet nav publicēti atbilstīgi 32. panta 1. punktam.
2. Kompetentās iestādes reizi gadā sniedz EAAPI apkopotu informāciju par visiem administratīvajiem sodiem un citiem pasākumiem, kas piemēroti saskaņā ar 31. pantu.

EAAPI minēto informāciju publicē gada ziņojumā.

3. Ja kompetentā iestāde ir darījusi zināmu sabiedrībai informāciju par administratīvu sodu vai citu pasākumu, tā vienlaikus par šo faktu ziņo EAAPI.

VIII NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

37. pants

Datu aizsardzība

1. Dalībvalstis piemēro Direktīvu 95/46/EK personas datu apstrādei, ko dalībvalstīs veic saskaņā ar šo direktīvu.
2. Personas datu apstrādei, ko EAAPI veic saskaņā ar šo direktīvu, piemēro Regulu (EK) Nr. 45/2001.

38. pants

Deleģētie akti

Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 39. pantu attiecībā uz 25., 28., 29. un 30. pantu.

39. pants

Deleģēšanas īstenošana

1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.
2. Pilnvaras pieņemt 25., 28., 29. un 30. pantā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz nenoteiktu laiku no 2016. gada 22. februāra.
3. Eiropas Parlaments vai Padome jebkurā laikā var atsaukt 25., 28., 29. un 30. pantā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.

4. Tiklīdz tā pieņem deleģētu aktu, Komisija par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.
5. Saskaņā ar 25., 28., 29. un 30. pantu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja trijos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par trim mēnešiem.

40. pants

Pārejas laiks

Dalībvalstis nodrošina, ka starpnieki, kas jau ir reģistrēti saskaņā ar Direktīvu 2002/92/EK, atbilst to valsts tiesību aktu attiecīgajiem noteikumiem, ar kuriem īsteno šīs direktīvas 10. panta 1. punktu, līdz 2019. gada 23. februārim.

41. pants

Pārskatīšana un novērtēšana

1. Komisija līdz 2021. gada 23. februārim iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu par šīs direktīvas 1. panta piemērošanu. Šādā ziņojumā, pamatojoties uz informāciju, kas saņemta no dalībvalstīm un EAAPI saskaņā ar 1. panta 5. punktu, iekļauj novērtējumu par to, vai šīs direktīvas darbības joma, tostarp 1. panta 3. punktā paredzētais izņēmums, joprojām ir atbilstīgs attiecībā uz patērētāju aizsardzības līmeni, attieksmes samērīgumu pret dažādiem apdrošināšanas izplatītājiem un administratīvo slogu, kas uzlikts kompetentajām iestādēm un apdrošināšanas izplatīšanas kanāliem.
2. Komisija līdz 2021. gada 23. februārim veic šīs regulas pārskatīšanu. Pārskatīšana ietver vispārēju apskatu par šīs direktīvas noteikumu piemērošanu praksē, pienācīgi ņemot vērā privāto ieguldījumu produktu tirgu attīstību, kā arī pieredzi, kas gūta, piemērojot praksē šo direktīvu un Regulu (ES) Nr. 1286/2014, un Direktīvu 2014/65/ES. Pārskatā ietver novērtējumu par to, vai konkrētie darījumdarbības veikšanas noteikumi attiecībā uz apdrošināšanas ieguldījumu produktu izplatīšanu, kas izklāstīti šīs direktīvas VI nodaļā, sniedz atbilstīgus un samērīgus rezultātus, ņemot vērā vajadzību nodrošināt pietiekamu patērētāju aizsardzības līmeni saskaņā ar ieguldītāju aizsardzības standartiem, kas piemērojami saskaņā ar Direktīvu 2014/65/ES, un apdrošināšanas ieguldījumu produktu īpašās iezīmes un to izplatīšanas kanālu īpatnības. Pārskatīšanā arī apsver iespēju piemērot šīs direktīvas noteikumus produktiem, kas ietilpst Direktīvas 2003/41/EK darbības jomā. Šāda pārskatīšana ietver arī īpašu šīs direktīvas 19. panta ietekmes analīzi, ņemot vērā konkurences stāvokli apdrošināšanas izplatīšanas tirgū līgumiem, kas nav neviena Direktīvas 2009/138/EK II pielikumā minētā veida līgumi, un šīs direktīvas 19. pantā minēto pienākumu ietekmi uz apdrošināšanas starpniekiem, kas ir mazi un vidēji uzņēmumi.
3. Komisija, apspriedusies ar Eiropas Uzraudzības iestāžu apvienoto komiteju, iesniedz pirmo ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei.
4. Līdz 2020. gada 23. februārim un pēc tam vismaz reizi divos gados EAAPI sagatavo vēl vienu ziņojumu par šīs direktīvas piemērošanu. EAAPI pirms šā ziņojuma publicēšanas apspriežas ar Eiropas Vērtspapīru un tirgu iestādi.
5. Trešajā ziņojumā, kas jāsagatavo līdz 2018. gada 23. februārim, EAAPI veic apdrošināšanas starpnieku tirgu struktūras novērtējumu.
6. Ziņojumā, kas EAAPI jāsagatavo līdz 2020. gada 23. februārim, kā minēts 4. punktā, izskata, vai 12. panta 1. punktā minētās kompetentās iestādes ir pietiekami pilnvarotas un tām ir atbilstoši resursi savu uzdevumu veikšanai.
7. Ziņojumā, kas minēts 4. punktā, izskata vismaz šādus jautājumus:
 - a) jebkādas izmaiņas apdrošināšanas starpniecības tirgus struktūrā;
 - b) jebkādas izmaiņas pārrobežu darbības modeļos;
 - c) konsultēšanas un pārdošanas metožu kvalitātes uzlabojumiem un šīs direktīvas ietekmi uz apdrošināšanas starpniekiem, kas ir mazi un vidēji uzņēmumi.
8. Ziņojumā, kas minēts 4. punktā, ietver arī EAAPI veiktu šīs direktīvas ietekmes novērtējumu.

42. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai ievērotu šo direktīvu, līdz 2018. gada 23. februārim. Dalībvalstis tūlīt dara zināmus Komisijai šādu noteikumu tekstus.

Kad dalībvalstis pieņem šādus pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Tajos iekļauj arī norādi, ka spēkā esošajos normatīvajos un administratīvajos aktos esošās atsauces uz direktīvu, kuru atceļ ar šo direktīvu, uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu. Dalībvalstis nosaka, kā šāda atsauce izdarāma un kā formulējama minētā norāde.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus savu tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

43. pants

Direktīvas 2002/92/EK grozījumi

Direktīvas 2002/92/EK III A nodaļu atceļ no 2016. gada 23. februāra.

44. pants

Atcelšana

Direktīvu 2002/92/EK, kas grozīta ar II pielikuma A daļā uzskaitītajām direktīvām, atceļ no 2018. gada 23. februāra, neskarot dalībvalstu pienākumus attiecībā uz termiņiem II pielikuma B daļā minēto direktīvu transponēšanai valsts tiesību aktos.

Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu, un tās lasa saskaņā ar atbilstības tabulu III pielikumā.

45. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

46. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2016. gada 20. janvārī

Eiropas Parlamenta vārdā –

priekšsēdētājs

M. SCHULZ

Padomes vārdā –

priekšsēdētājs

A.G. KOENDERS

I PIELIKUMS

MINIMĀLO PROFESIONĀLO ZINĀŠANU UN KOMPETENCES PRASĪBAS

(kā minēts 10. panta 2. punktā)

I. Nedzīvības apdrošināšanas riski, kuri Direktīvas 2009/138/EK I pielikuma A daļā klasificēti 1.–18. klasē

- a) minimālās nepieciešamās zināšanas par piedāvājamo polišu noteikumiem, tostarp papildu riskiem, ja uz tiem šādas polises attiecas;
- b) minimālās nepieciešamās zināšanas par piemērojamiem tiesību aktiem, kas reglamentē apdrošināšanas produktu izplatīšanu, piemēram, patērētāju aizsardzības tiesībām, attiecīgām nodokļu tiesībām un attiecīgām sociālajām un darba tiesībām;
- c) minimālās nepieciešamās zināšanas par prasību izskatīšanu;
- d) minimālās nepieciešamās zināšanas par sūdzību izskatīšanu;
- e) minimālās nepieciešamās zināšanas par klientu vajadzību novērtēšanu;
- f) minimālās nepieciešamās zināšanas par apdrošināšanas tirgu;
- g) minimālās nepieciešamās zināšanas par darījumdarbības ētikas standartiem; un
- h) minimālā nepieciešamā kompetence finanšu jautājumos.

II. Apdrošināšanas ieguldījumu produkti

- a) minimālās nepieciešamās zināšanas par apdrošināšanas ieguldījumu produktiem, tostarp noteikumiem un neto prēmijām, kā arī attiecīgā gadījumā par garantētajiem un negarantētajiem ieguvumiem;
- b) minimālās nepieciešamās zināšanas par dažādo ieguldījumu iespēju priekšrocībām un trūkumiem apdrošinājuma ņēmējiem;
- c) minimālās nepieciešamās zināšanas par finanšu riskiem, ko sedz apdrošinājuma ņēmēji;
- d) minimālās nepieciešamās zināšanas par polisēm, kas apdrošina dzīvības riskus, un citiem uzkrājumu produktiem;
- e) minimālās nepieciešamās zināšanas par pensiju sistēmas organizēšanu un garantētajiem ieguvumiem;
- f) minimālās nepieciešamās zināšanas par piemērojamiem tiesību aktiem, kas reglamentē apdrošināšanas produktu izplatīšanu, piemēram, patērētāju aizsardzības likumu, un attiecīgiem nodokļu tiesību aktiem;
- g) minimālās nepieciešamās zināšanas par apdrošināšanas tirgu un uzkrājumu produktu tirgu;
- h) minimālās nepieciešamās zināšanas par sūdzību izskatīšanu;
- i) minimālās nepieciešamās zināšanas par klientu vajadzību novērtēšanu;
- j) interešu konfliktu pārvaldība;
- k) minimālās nepieciešamās zināšanas par darījumdarbības ētikas standartiem; un
- l) minimālā nepieciešamā kompetence finanšu jautājumos.

III. Dzīvības apdrošināšanas riski, kuri klasificēti Direktīvas 2009/138/EK II pielikumā

- a) minimālās nepieciešamās zināšanas par polisēm, tostarp noteikumiem, nosacījumiem, garantētajiem ieguvumiem un, vajadzības gadījumā, papildu riskiem;
- b) minimālās nepieciešamās zināšanas par attiecīgās dalībvalsts pensiju sistēmas organizēšanu un garantētajiem ieguvumiem;
- c) zināšanas par piemērojamām apdrošināšanas līgumtiesībām, patērētāju aizsardzības tiesību aktiem, datu aizsardzības tiesību aktiem, nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas apkarošanas tiesību aktiem un attiecīgā gadījumā attiecīgajiem nodokļu tiesību aktiem un attiecīgajiem sociālo un darba tiesību aktiem;

- d) minimālās nepieciešamās zināšanas par apdrošināšanas un citu attiecīgo finanšu pakalpojumu tirgu;
 - e) minimālās nepieciešamās zināšanas par sūdzību izskatīšanu;
 - f) minimālās nepieciešamās zināšanas par patērētāju vajadzību novērtēšanu;
 - g) interešu konfliktu pārvaldība;
 - h) minimālās nepieciešamās zināšanas par darījumdarbības ētikas standartiem; un
 - i) minimālā nepieciešamā kompetence finanšu jautājumos.
-

II PIELIKUMS

A DAĻA

Atceltā direktīva ar tajā secīgi izdarīto grozījumu sarakstu

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/92/EK (OV L 9, 15.1.2003., 3. lpp.).

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/65/ES (OV L 173, 12.6.2014., 349. lpp.).

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2016/97 (OV L 26, 2.2.2016., 19. lpp.)

B DAĻA

Direktīvas 44. pantā minētie termiņi transponēšanai valsts tiesību aktos

Direktīva	Grozošo direktīvu transponēšanas termiņš
2014/65/ES	3.7.2016.
(ES) 2016/97	22.2.2016. (attiecībā uz Direktīvas 2002/92/EK grozīšanu – saskaņā ar šīs direktīvas 43. pantu)
	23.2.2018. (attiecībā uz šīs direktīvas transponēšanu – saskaņā ar 42. pantu)

III PIELIKUMS

Atbilstības tabula

Direktīva 2002/92/EK	Šī direktīva
1. panta 1. punkts	1. panta 1. un 2. punkts
1. panta 2. punkts	1. panta 3. un 4. punkts
1. panta 3. punkts	1. panta 6. punkts
2. panta 1. punkts	2. panta 1. punkta 6. apakšpunkts
2. panta 2. punkts	2. panta 1. punkta 7. apakšpunkts
2. panta 3. punkts	2. panta 1. punkta 1. apakšpunkts un 2. panta 2. punkts
2. panta 4. punkts	2. panta 1. punkta 2. apakšpunkts un 2. panta 2. punkts
2. panta 5. punkts	2. panta 1. punkta 3. apakšpunkts
2. panta 6. punkts	2. panta 1. punkta 5. apakšpunkts
2. panta 7. punkts	—
2. panta 8. punkts	2. panta 1. punkta 16. apakšpunkts
2. panta 9. punkts	2. panta 1. punkta 10. apakšpunkts
2. panta 10. punkts	2. panta 1. punkta 11. apakšpunkts
2. panta 11. punkts	—
2. panta 12. punkts	2. panta 1. punkta 18. apakšpunkts
2. panta 13. punkts	2. panta 1. punkta 17. apakšpunkts
3. panta 1. punkts	3. panta 1. punkts
3. panta 2. punkts	3. panta 2. un 3. punkts
3. panta 3. punkts	3. panta 4. punkts
3. panta 4. punkts	—
3. panta 5. punkts	—
3. panta 6. punkts	16. pants
4. panta 1. punkts	10. panta 1. un 2. punkts
4. panta 2. punkts	10. panta 3. punkts
4. panta 3. punkts	10. panta 4. punkts
4. panta 4. punkts	10. panta 6. punkts
4. panta 5. punkts	—
4. panta 6. punkts	—
4. panta 7. punkts	10. panta 7. punkts
5. pants	40. pants
6. panta 1. punkts	4. un 6. pants
6. panta 2. punkts	—
6. panta 3. punkts	11. panta 1. punkts
7. pants	12. pants
8. pants	5., 7. un 31. līdz 36. pants

Direktīva 2002/92/EK	Šī direktīva
9. pants	13. pants
10. pants	14. pants
11. pants	15. pants
12. panta 1. punkta a) apakšpunkts	18. panta a) punkta i) apakšpunkts un b) punkta i) apakšpunkts
12. panta 1. punkta b) apakšpunkts	18. panta a) punkta iv) apakšpunkts
12. panta 1. punkta c) apakšpunkts	19. panta 1. punkta a) apakšpunkts
12. panta 1. punkta d) apakšpunkts	19. panta 1. punkta b) apakšpunkts
12. panta 1. punkta e) apakšpunkts	18. panta a) punkta iii) apakšpunkts, b) punkta iii) apakšpunkts un 19. panta 1) punkta c) apakšpunkts
12. panta 2. punkts	20. panta 3. punkts
12. panta 3. punkts	20. panta 1. punkts
12. panta 4. punkts	22. panta 1. punkts
12. panta 5. punkts	22. panta 2. un 4. punkts
13. pants	23. pants
14. pants	—
15. pants	—
16. pants	—
17. pants	—